

NGƯỜI RẠCH GIÁ

LÁ THƯ SỐ 37, ÚC CHÂU - THÁNG 7 NĂM 2007

Trong số này:

Tôi yêu nghề	1
Thơ: Cổ nhân thi, Chiếu	2
NXD và Chuyện Lắm Cầm	3
Bốn chuyện ba điều về một chuyến đi	4
Chết đột ngột	6
Mẹ em Má em Mạ em	8
Thơ: Gió hú	10
Thơ: Sầu đông	11
BBQ Queen Birthday	12
Tin tức Hội Ngộ	16
Thơ: Liễu Đào, Lan Đào Mùa, Bộ ngựa & Hoa Lan	17

Cái lạnh không những đã lấn tới Sydney, mà còn xấn vô phòng, làm tình làm tội cái thân còm cõi. Những lần thức giấc khi cơn lạnh chợt ủa vào đầu đó trong thân thể, tôi tỉnh táo hơn để nhận ra thêm một lần nữa, mỗi lần sang mùa là dấu hiệu của thời gian đi không trở lại. Tôi không còn ngậm ngùi, hay cứ tưởng là mình không còn ngậm ngùi nữa, nhưng một cảm giác ‘bực bội’ đang lảng vảng đâu đó, một ‘chấp nhận’ đang chực chờ trên môi ... Tôi chỉ là một cái bóng... của gió, của mây... hay có thể không là gì cả. Chấm hết.

Ngày 10 tháng 6 vừa qua, Ban Tổ Chức Hội Ngộ Thầy Trò Kiên Giang ở Úc châu đã có tổ chức một buổi BBQ nhằm mục đích họp mặt thân hữu, đồng thời xỏ số gây quỹ Hội Ngộ. Đã có khoảng 80 người đến tham dự, cho dù ngày trước đó trời

đất Sydney đang bị gió bão toi bời hoa lá. Ban Tổ Chức xin gửi lời cảm ơn đến thầy cô, các chú bác, anh chị và bạn bè đã có mặt, chia sẻ với nhau kỷ niệm quê cũ trường xưa.

Kết quả xổ số sẽ được thông báo trên Lá Thư cũng như trang mạng Hội Ngộ. Phần tài chính, BTC sẽ có báo cáo thu chi riêng.

Thời gian còn lại để chuẩn bị cho Hội Ngộ không còn nhiều nữa. BTC gửi lời kêu gọi các vị có lòng muốn giúp đỡ, xin theo dõi tin tức và ghi tên tham gia trong phạm vi khả năng của mình cho một số công việc mà BTC cần sự tiếp tay của quý vị. Trân trọng cảm ơn quý vị trước.

Ngoài ra, để ghi tên tham dự Hội Ngộ, xin quý vị vui lòng điền Phiếu Tham Dự (mới cập nhật) và gửi về cho BTC như hướng dẫn trong Phiếu.

Kính chào,

Người Rạch Giá

TÔI YÊU NGHỀ

Thoáng cái mà tôi đã làm được hơn ba năm, một công việc mà nhiều người mới nghe nói thôi là trốn mất le lưỡi, nhưng không biết tại sao tôi lại thích làm. Một việc làm giúp cho những người già và người tàn tật. Công việc hàng ngày như tắm rửa cho những người già yếu, dọn dẹp nhà cửa, chở các bác đi bác sĩ, đi chơi hoặc đi chợ. Nhất là công việc chăm sóc, tắm rửa cho các người già và người tàn tật mà nhiều người ngại làm, cho là ghê tởm. Nhưng ai nói cái gì thì nói, miễn tôi thích làm thì được rồi. Cũng có thể nói là tôi mắc nợ trần, bây giờ tôi phải trả. Thú thật mà nói, ở nhà tôi chẳng làm được trò trống gì, làm cái gì cũng hỏi ông xã, hay làm được một chút gì thì rên nhức tay, đau lưng làm ông cũng bực mình. Nhưng lúc đi làm cho những người già thì tui “nằm bờ one”. Các ông bà già cứ khen tui nức nở. Quý vị có biết tại sao không? Tui biết sửa và

chỉnh lại smoke alarm nè; cây chổi lau nhà bị sứt gọng, gãy răng thì tui giải phẫu liền tại chỗ; hoặc cái gì để trên cao mà các vị lão ông, lão bà không làm được thì tui nhào vô làm liền. Thấy tui giỏi không nè! Hi hi ... tui không giỏi hơn ai hết, giỏi hơn mấy ông bà già là đủ ăn tiền rồi.

À! Lúc này tui cũng lấy làm lạ là rất nhiều các vị lão ông, lão bà gọi lên văn phòng yêu cầu tui làm cho họ. Ai cũng muốn tui tắm cho họ, còn tui thì chẳng được ai tắm cho hết. Cái job này là của ông xã tui, mà tui chẳng được ông chiếu cố phục vụ cho, chắc phải đợi tới hết xí quách như các lão bà thì tui mới được hưởng cái diễm phúc này. Mọi người biết không? Mỗi tuần tui phải tắm tới mười mấy hai chục mạng, riết rồi mặt mày của tui chai cục cục. Nhưng dù sao đi nữa tui cũng thích đi làm hơn ở nhà. Các vị lão ông, lão bà “ga lăng” hết sức quý vị ạ! Cứ mỗi lần tui đến làm thì nào là có cà phê, có bánh ngọt cho tui. Thỉnh thoảng các vị còn tặng

(Xem tiếp trang 2)

(Tiếp theo trang 1)

bông cho tui nữa, thấy tui đã không? Nhưng mà cái nghề của tui lâu lâu cũng làm tui lộn ruột. Nhiều vị lão ông, lão bà bị nhiều chứng bệnh quá; nhứt là bệnh suyễn, đi đứng chậm chạp, thở ì ạch, nói không ra hơi. Mỗi lần tui tới cứ kể chuyện cho tui nghe mãi. Tui ngồi chịu “đực”; miệng cứ “yes, yes, ừ hứ” mà có nghe và hiểu gì nhiều đâu. Trong bụng ruột gan cứ đánh trống làm cho tui cũng muốn dứt hơi luôn, hồi hộp muốn chết. Tui sợ mấy lão lên cơn dứt hơi bất tử thì chết tui luôn.

Nghề nào cũng vậy. Đi làm là để kiếm tiền, ai chê khen cũng kệ. Thích hay không là do mình, vừa có tiền, vừa vui vẻ yêu nghề, tận tâm với nghề mình yêu thích. Quý vị có biết không? Nói thiệt cho quý vị

nghe luôn là tui giỏi lắm đó quý vị! Tui tự khen tui đó! Dù sao mặt tui cũng chai quen rồi, không biết là tại tấm cho lão ông lão bà nhiều quá bị chai mặt? Mà giỏi cái gì mới được chớ? Giỏi là tui làm việc này gần 4 năm rồi mà chưa nghỉ một ngày bệnh. Thấy tui giỏi không? Một năm có 8 ngày nghỉ bệnh được lãnh lương tui cũng bỏ luôn nên bị ông xã thỉnh thoảng cảm ràm, ông nói tiêu chuẩn nghỉ bệnh tại sao không lấy khi thấy có ngày tui không được khỏe mà vẫn đi làm. Gần 4 năm rồi bỏ hết mấy chục ngày nghỉ bệnh có lương, ông nghĩ là uổng quá. Tui biết ông nói tui “stupid”. Nhưng thầy kệ! Coi tui như “đàn gảy tai trâu” cũng được. Hi ... hi Tui yêu nghề ... Tui yêu nghề ... tui.

Xuân

CỔ NHÂN THI

(Phỏng dịch)

Sàng tiền minh nguyệt quang
Nghị thị địa thượng sương
Cử đầu vọng minh nguyệt
Đề đầu tư cô hương

LÝ BẠCH

Trước nhà trăng sáng lung linh
Ngõ đầu sương khói bao hình bóng quê
Ngẩng đầu ngắm ánh trăng thề
Cúi đầu tưởng nhớ, tình quê dâng tràn ...

Khứ niên kim nhật thử môn trung
Nhân diện đào hoa tương ánh hồng
Nhân diện bất tri hà xứ khứ
Đào hoa y cựu tiếu đông phong

THÔI HỘ

Năm xưa lạc bước chốn này
Gặp nàng e lệ nép mình dưới hoa
Hôm nay người đã vắng nhà
Hoa đào năm cũ rụng mà, gió đông

Kiều Phong (Toronto)

Chiều

*Chiều chiều thơ thán dạ ngán ngờ
Mơ hương gạo mới khói lam mờ
Mơ sáo mục đồng trâu réo gọi
Khua trong hơi gió tiếng lòng tơ*

*Gió chiều đưa đẩy trôi về đâu
Phát phơ vẫy hỏi lá sao sâu?
Đắng đắng cay cay thơm vị ngọt
Thương thương nhớ nhớ cuộc tình ngâu*

*Nắng chiều rớt xuống cuối chân mây
Ánh vàng rực sáng đôi mắt say
Ngày lại ngày qua ngày xa cách
Mơ hoài mơ mãi giấc mơ dài*

*Mây chiều rủ sắc buông màu áo
Đôi vàng Nhật Nguyệt đợi đôi trao
Sao Hôm ẩn hiện bên trời đỏ
Đếm bước thời gian, thời gian mau*

SC

NXD VÀ CHUYỆN LẮM CẨM

Chuyện lằm cẩm của “ông già lằm cẩm” tái xuất giang hồ trở lại làm cho NXD này mừng quá. Số lá thư 36 vừa qua có nói người nào đọc bài “ông già lằm cẩm lại viết chuyện lằm cẩm” thì nhớ i-meo cho thầy Trần Thanh Hân đề thầy làm thống kê, xác định số độc giả của lá thư Người Rạch Giá trên in-tơ-nét. Vậy thì thầy làm ơn cộng thêm một người có đọc chuyện của thầy, vì nếu tui i-meo cho thầy thì hóa ra tui cho thầy biết NXD là ai. Thầy tự tìm hiểu một mình nhé! Xin lỗi thầy! Em cũng là một đệ tử của thầy, lòng vòng trong đám “Meo Bần” của thầy thôi; nếu thầy chịu khó đọc lại kỹ các bài viết của NXD, nhất là các bài viết “chuyện lằm cẩm” sau này thì có lẽ sẽ đoán được người đệ tử này. Còn không, em sẽ đưa ông thầy về hưu này vô viện dưỡng lão vì quá xá lằm cẩm mà bị tẩu hỏa nhập ma rồi; người ta gọi là “over dose” đó thầy biết không?

Thầy có biết là em rán viết được tổng cộng 6 bài chuyện lằm cẩm? Mỗi tháng một bài, đăng liên tục trong 6 tháng để hâm nóng đề tài chuyện lằm cẩm của thầy, người đã sáng tạo ra đề tài này; để nó không bị thất truyền và đi vào quên lãng? Thầy có biết là vừa đúng lúc em bị “bí lòi” hết đề tài “lằm cẩm” không biết viết cái gì, thì thầy tái xuất giang hồ làm em mừng hùm, như bắt được vàng, như trút được gánh nặng ngàn cân? Thế là bắt đầu từ số tới em khỏi phải “rán” nữa. Độc giả khắp nơi nhiệt liệt hoan hô chờ đón đọc chuyện lằm cẩm của thầy. Em chẳng những không buồn mà còn rất vui và ủng hộ thầy hết mình. Bắt đầu từ lúc này mới là chuyện thú thật có câu chứng và bản quyền với nhãn hiệu “ông già lằm cẩm viết chuyện lằm cẩm”. Thú thật với thầy và quý vị, tui dùng đề tài chuyện lằm cẩm với hai mục đích: Thứ nhất, để quý độc giả mến mộ thầy không quên được người từ đầu sáng tác ra đề tài lằm cẩm. Thứ hai là “khích thầy” cho thầy thấy người học trò này viết chẳng có lằm cẩm chút nào để thầy ngửa nghề, viết trở lại đề tài này cho mọi người thưởng thức. Thật đúng vậy! Quý vị có biết khi viết xong tui đọc lại thấy bài viết mình chẳng có lằm cẩm chút nào, nên tức cười mà thâm nghĩ rằng: chắc mình chưa đủ già lằm cẩm như sư phụ nên không phải để viết chuyện lằm cẩm đâu, thế nào từ từ cũng cạn đề tài và bị bí cho coi. Rồi cuối cùng, các bài sau này tui phải để phụ chú thêm nội dung bài viết bên dưới của chuyện lằm cẩm như: “chuyện đi Adelaide” hoặc là “tái ngộ Adelaide” v.v...

Quý vị thấy không? Viết tới đây tui không biết viết

thêm gì nữa. Đúng ra thì số lá thư tháng này không có bài chuyện lằm cẩm của NXD. Tui chỉ viết vài dòng phân trần, giải thích với thầy thôi, tựa đề là “NXD và chuyện lằm cẩm” nên bài này không có gì lằm cẩm hay lằm thần hết nhé! Thấy thầy kê ra một loạt đề tài lằm cẩm như kê toa thuốc, nêu từ chuyện này tới chuyện khác như số táo quân, làm tui bái phục hết sức. Tháng này không biết thầy viết cái gì nhưng quý vị nhớ đón xem và chúng ta có dịp xem dài dài ... qua những số tới. Còn NXD này đã cạn đề tài. Lúc đầu tưởng dễ ăn, thấy thầy tạm ngưng viết tui bèn chụp lấy cơ hội “ngàn vàng” tung gươm múa kiếm, múa riu, võ nghệ chẳng những chưa thông đề rồi phải tịt tà kiếm phổ mà “tịt ngòi lằm cẩm”. Hi hi ... NXD này giống chút cho vui thôi, chứ thực sự mà nói cuộc sống và công việc hàng ngày của tui rất bận, không có nhiều thì giờ ngòi viết lách, làm thơ. Chỉ là a-ma-tơ đóng góp với lá thư hàng tháng cho vui chứ không phải sở trường hay sở thích gì ráo. Sở trường của tui là “N...X ... D...” có một số người biết những chữ viết tắt này là cái gì, ai không biết thì rán chịu. Còn ai nghĩ tui có mộng làm văn sĩ hay thi sĩ thì lằm chết không ai thương. Tui nói thiệt, tui chỉ có nước “lòi sĩ” thì được. À nè! tui còn một bà vợ và ba con để lo. Tui lo làm “NXD” để kiếm ăn ngày 3 bữa, lo cho sắp nhỏ học hành, lo chở bà xã đi shopping mua sắm ... đồ, lo lau nhà rửa chén ... Lo bù đầu bù cổ tới ngày cũng chưa xong hết việc, rảnh một chút mà tui lo nhào vô máy gõ gõ hoài riết chắc bị vợ bỏ ... đôi nhần răng quý vị ơi! Nhắc lại mấy năm trước hơi rảnh rang một chút tui bày đặt bắt chước người ta vô hội “Lions” làm thiện nguyện, làm chuyện vác ngà voi. Nghĩ lại còn buồn cười cho chính mình. Hi hi ... thiệt là chuyện nhà tui lo chưa xong, bày đặt hội này hội kia nghe oai thật. Làm được một thời gian, thấy tình hình không ổn tui bèn xin rút lui vì ở nhà cũng có một con “lion” ngon lành như thằng bạn già thường nói: “nhà nào mà chẳng có lion, mà còn gia nhập hội lion làm gì chứ!” Tui thấy nó nói có lý nên im lặng rút lui cho yên cửa yên nhà, cơm nhà áo vợ, sống thực tế là chắc ăn như bắp. Do đó sau này nghe nói đến hội hè, hội này hội kia là tui ngán tới óc o rồi.

Thôi thì viết đến đây cũng đủ rồi. Tui lải nhải hoài một đề tài quý vị đọc chán lằm, mai một thấy bài viết của tác giả NXD gài số chạy lẹ thì tội nghiệp tui. Nói thiệt nhé! Tui có công ngòi “gõ” thì quý vị làm ơn làm phước rán đọc cho hết coi tui “nói dóc” những gì thì có lẽ sau này mới thấy bài của NXD xuất hiện trên lá thư Người Rạch Giá nữa.

Chúc vui
NXD

Bốn chuyện ba điều về một chuyến đi.

Lâm Kim Loan

“Loan mắt nhưng” là biệt hiệu do một số bạn bè thương tôi mà đặt cho. “Người em thời tiết” cũng do một vài bạn bè không biết thương hay ghét, gán cho tôi vì cái tánh khí khó đoán trước của kẻ này: khi vui chợt buồn, khi ồn ào chợt xa vắng, bữa nắng ngày mưa, khi nóng sôi sục đủ chảy lỏng đôi ba chàng yếu bóng vía, lúc thì lạnh lùng như núi đá ngàn năm ...

Dù tôi có thất thường mót chỉ cỡ nào đi nữa, thì cũng không thể so sánh được với sự thay đổi quá bất ngờ của thời tiết ở Sydney vào mấy tuần nay. Mới cuối tuần trước, dù gió bắc non đầu Đông lạnh lạnh đủ để co ro, mặt trời vẫn gởi nắng đến tiểu bang đẹp nhất nước Úc này. Nắng vậy chào cây cỏ núi đồi vùng công viên Quốc Gia, nắng nhẹ nhàng hôn tóc, nắng ngả lên vai, dịu dàng mơn trớn má đào và quần quít theo những bước chân chim nhí nhánh của nhóm đi bụi (bushwalk). Đùng một cái, không biết vì sao, ông Trời đột ngột phùng mang trợn mắt phun gió thổi mưa vào xứ Sydney thân thương của chúng tôi từ thứ Sáu vừa qua. Không phải chỉ mưa rơi gió thoảng, mà mưa rào rào thành lụt, gió mạnh liệt thành bão làm cây gãy cành, nhà sập nóc, dây điện đứt... rất nhiều vùng tối hù tối om vì không có điện, thiên hạ hoảng hốt gọi cứu cấp loạn cả lên. Tội nghiệp! Sydney đang ngậy ngát với cái êm ả còn sót lại của cuối Thu, đang vùi vãnh mặc cả với cái lạnh của đầu Đông... bỗng toi bời hoa lá với cơn thịnh nộ của đất trời. Điều đáng nói là khí hậu tàn khốc này lại xảy ra đúng dịp lễ Sinh Nhật của Nữ Hoàng Anh Quốc, dịp cuối tuần mọi người được nghỉ xả hơi thêm vào ngày thứ Hai mà vẫn được trả lương (điều này quan trọng hơn là mừng sinh nhật Nữ Hoàng). Ngày mà nhiều người vẽ kế hoạch đi chơi xa, hẹn với xe buýt, khách sạn và trả tiền cọc từ mấy tháng trước... Trong đó có nhóm Hội Ái Hữu Cựu Nữ Sinh Trung Vương, đã đầu vào đó, sẵn sàng để lên đường đến Moree tắm suối nước nóng như dự tính.

Mong mưa dài dài cho nước Úc đỡ hạn hán là điều ước của nhiều người dân Úc và dân tứ xứ trên thế giới tụ lại nhận nơi này làm quê hương, vì cái lợi chung cho nước Úc. Nghĩ đến tình riêng thì rầu ối là rầu! Tôi chỉ là người định đi chơi ké mà còn rầu sầu mình, người tổ chức chắc phải rầu thúi ruột! Nhìn mấy lá Palm phàn phật với gió lộng mưa tuôn ngoài cửa sổ, tôi điện thoại cho chị Mai, trưởng nhóm tổ

chức : “Mình đi hay không với thời tiết rùng rợn này hả chị?”. “ - Chờ ý kiến của đa số và chờ ý kiến của anh tài xế kinh nghiệm..”. Cuối cùng thì đa số thắng thiểu số. Gió mặc gió, mưa kệ mưa, đa số đã quyết chí... chơi, thì kẻ này phải đành ai sao tui vậy mà bụng “quánh lô tô” tới tấp.

Trước khi đi, tôi cứ ngỡ hai mươi một người trong nhóm toàn là con cháu của hai bà Trưng. Người ta thường nói “ba người đàn bà họp nhau sẽ thành cái chợ” tôi định ninh lần này sẽ có bảy cái chợ nhỏ nhóm suốt ba ngày. Vào xe mới biết có ít chợ hơn và có thêm bốn người “canh chợ”, chưa kể anh tài xế Lộc. Xe hai mươi hai chỗ ngồi vừa đủ, nhưng chật chội dù mỗi người đã được chị Hội Trưởng dặn dò là chỉ được mang theo một túi nhỏ hành trang. Không phải người tham dự cãi lời mang hành lý quá tải, mà chính vì ban tổ chức mang theo rất nhiều “đồ phụ tùng”: nồi niêu soong chảo, gạo, lò ga, mì gói, rau cải, trái cây... gần như đem cả một cái nhà- bếp- sau- khi- đi- chợ lên xe. Trông cảnh này làm tôi nhớ đến truyện “Nhà tôi” của Duyên Anh, nhớ mang máng là ông tả cảnh gia đình ông đi chơi nghỉ mát, chỉ có đôi ba ngày, mà bà xã ông chu đáo mang theo linh kinh không sót một thứ nào, đề phòng dự bị cho bất cứ hoàn cảnh bất trắc nào có thể xảy ra trong chuyến đi, thì cũng có đủ “đồ nghề” để xoay sở qua cơn thất ngặt...

Thời tiết xấu nên xe không chạy nhanh được. Chợ nhóm đủ mười tiếng trên xe. Từ khai báo lý lịch, chuyện đời tôi đời chị, chuyện cười mận lạt, cho đến đề tài tình yêu, nghĩa phu thê... đều được khơi ra và mổ xẻ một cách tận tình, rất vui và hữu ích, nhưng cũng có đôi điều đã làm chúng tôi ngậm ngùi không ít, hoặc giúp chúng tôi nhìn lại, đặt lại vấn đề : nên sống như thế nào cho phần đời còn lại của mình?

Không biết có phải do quá nhiều người cầu nguyện Chúa, Phật khẩn thiết và thảm thiết hay không mà chiều thứ Bảy hôm đó mưa bắt đầu dứt hạt, gió thoi thóp rồi ngừng hẳn...Xe chúng tôi đến Moree an toàn trên xa lộ, dzung dzăng trong cái quận nhỏ cách Sydney hơn bảy trăm cây số đường trường. Hồ tắm mở cửa từ bảy giờ sáng đến bảy giờ tối. Chúng tôi đến không kịp giờ tắm, chỉ đủ giờ để chia phòng và các chị sửa soạn buổi cơm chiều. Phòng được chia ra. Ba chị vào một phòng (vừa đủ thành một chợ nhóm riêng). Bốn “người canh chợ” thì mỗi người quản thủ góc chợ riêng của mình. Sáng Chủ Nhật thức dậy, mặt trời e lệ lấp ló sau

(Xem tiếp trang 5)

(Tiếp theo trang 4)

mây. Chưa bao giờ tôi thấy mặt trời dễ thương và cần thiết như sáng hôm đó. Tôi chợt nghiệm ra một điều, khi ước vọng đạt được, bỗng điều ấy trở nên quý hóa vô cùng. Ngày lại ngày qua, chúng ta đang hưởng rất nhiều ân sủng của Thượng Đế, bạn bè, người thân, những người liên đới đang phục vụ trong mạng lưới chằng chịt của xã hội, cung cấp rất nhiều điều tốt cần mà chúng ta không để ý, hoặc quên mất tiêu....

Trong hồ nước nóng sáng Chủ Nhật hôm ấy đã có rất nhiều chợ nhỏ Việt Nam, vì, ngoài nhóm chúng tôi, còn có các nhóm khác, cũng là người Việt từ Sydney lên, từ Queensland xuống. Đa số là phái nữ, có lẽ do thiên hạ đồn nhau là tắm suối nước nóng này thì da dẻ dù bèo nhèo cũng sẽ căng trẻ ra, đau lưng nhức mỏi cỡ nào cũng hết mà không cần đến bác sĩ hoặc thuốc men. Có vài chị đem theo chai không, sau khi tắm xong mang nước về rửa mặt cho trẻ lâu hơn...Hồ nước nóng chỉ để ngâm mình trị bệnh, chỉ được phép đi tới đi lui, chớ không được bơi lội (ai muốn bơi như lực sĩ điền kinh thì có hồ bơi lớn kế bên nước lạnh hơn để thi thố tài năng). Tôi ghé qua “chợ” này nghe lóm vài chuyện tâm tình, tấp vào “chợ” kia học được một hai bí quyết nấu nướng...

Nói đến vấn đề ăn uống, thì đây là lần đầu tiên tôi đi chơi xa mà ban tổ chức tự tay nấu nướng đãi cả nhóm. Ở xứ lạ quê người, trong một chiều đông lạnh lẽo, được thưởng thức các món ăn bò lagu nóng, lẩu thập cẩm bốc hơi, chè đậu nước cốt dừa thì còn gì khoái khẩu hơn. Một chị trong nhóm bị cảm, được thưởng thức món cháo dành riêng cho người bệnh. Ngắm nhìn các chị nhanh nhẹn thoăn thoắt chuẩn bị các món ăn, thi hành chức năng của người nội trợ đảm đang, biểu lộ tình cảm, sự chăm lo thật sự chớ không phải chỉ làm vì bổn phận qua loa. Điều này làm tôi chạnh nhớ đến má tôi. Cách nay khá lâu, khi má tôi còn mạnh khỏe giúp được cơm nước. Có một lần đang ăn cơm trưa với bà, hai mẹ con bàn tới lui các món ăn Việt Nam, tôi nói : “Sao con thèm ăn mắm chung thịt quá hà má.” Tôi chỉ muốn cho má tôi biết thế để hôm nào tiện thì má tôi sẽ nấu món đó. Không ngờ buổi cơm chiều hôm ấy, trên bàn là món mắm chung nóng hổi. Má tôi cho tôi biết là bà đã đón xe buýt đi chợ trong khi tôi xem báo và ngủ quên lúc nào không hay. “Má không muốn đánh thức con dậy chờ má đi chợ, để con ngủ thẳng giấc cho khỏe, má nấu liền, con ăn cho đã thèm đi ”. Tôi đã ôm ghì má tôi thật lâu, vừa ăn mà nước mắt tôi rơi lã chã vào chén cơm mắm chung thịt chiều hôm ấy. Ôi tình mẫu tử! Ôi lòng mẹ! Thay vì xem phim, đọc sách, hoặc gảy đàn các

bản nhạc yêu thích, đêm đó tôi đàn bài “Lòng mẹ”, gảy tới lui nhiều lần cho hai má con cùng nghe. Nhìn lại má tôi đã ngon giấc từ lúc nào không hay. Lần đầu tiên trong đời làm con, tôi ru mẹ ngủ. Tôi vẫn tiếp tục đàn, dù đàn nhỏ hơn. Cứ thế tôi đàn, mà lòng chùng xuống, mà hồn như mê sáng.

Trên đường về, mọi người đều thèm ngủ. Chị Sinh ngồi cạnh tôi, thấy tôi đang đọc báo, chị tỉ tê tâm sự: “Chị Loan nhìn kia,” chị chỉ tay ra cửa sổ xe, “những cánh đồng lúa mì ở Úc cũng bạt ngàn như những cánh đồng lúa gạo ở Việt Nam, mà sao tôi không thấy thương nó như thương những cánh đồng lúa gạo của quê mình. Không biết có phải vì mình được nuôi lớn bằng lúa gạo không?” Tôi chưa kịp trả lời thì chị trưởng nhóm bắt đầu chương trình kể chuyện vui. Sau đó lại đến màn trao đổi địa chỉ, số điện thoại, email của nhau để liên lạc và gửi những hình chụp kỷ niệm...

Chị Sinh à, sẵn dịp viết bài về chuyến đi Moree vừa qua, tôi xin trả lời câu hỏi của chị luôn thể. Tôi nghĩ một phần có lẽ đúng như suy nghĩ của chị giữa lúa gạo và lúa mì. Hơn thế nữa, chắc trên những cánh đồng này thiếu hình ảnh con trâu, cái cày, nước lấp xấp, thiếu những dáng người với nón lá lom khom cây mạ non, gặt lúa chín. Cũng như tôi thường hoài niệm về những dòng sông cũ. Ở Úc cũng có nhiều dòng sông rất đẹp, lớn và sạch hơn sông ở miền quê Việt Nam. Nhiều lần tôi lái xe đến vùng Chipping Norton, ngồi bên bờ sông George nhìn hoàng hôn xuống, hoặc ngắm trăng rằm phản chiếu trên mặt sông, tuyệt đẹp và nên thơ vô cùng. Vậy mà tôi vẫn nhớ quay quắt về con sông nhỏ không tên, đục nước cạn lòng, lục bình hoa tím trôi đầy mặt nước ở quê ngoại Giồng Đá.

Sông trước mặt nhà dì Tám của tôi, có chiếc cầu làm bằng thân dừa vắt ngang hai bờ. Cầu ngắn xùn, có bao nhiêu bước đầu, vậy mà hàng xóm thường đứng bên này bờ sông, nói với qua bên kia sông. Không phải nói vài lời, họ nói tràng giang đại hải, cứ đứng vậy mà nói với cũng đã miệng. Con sông ngày xưa ngày xưa tôi đã tập bơi xuống với Phèn, Đục, em bà con của tôi. Tấp vào bờ để hái những trái bình bát vàng tươi vị hơi ngọt, mùi ngai ngái. Tôi cũng yêu thương Sydney, quê hương thứ hai, nơi tôi đã sống một thời gian còn dài hơn những ngày tôi sống trên chính quê mẹ. Vậy mà không hiểu tại sao, có những thứ như cánh đồng lúa gạo của chị, dòng sông tuổi thơ của tôi... cứ trăn trở dai dẳng hoài, không nguôi. Có lẽ, sẽ mãi mãi không nguôi.

Lâm Kim Loan
(Tháng Sáu 2007)

The 49 true ghost stories.

Duong Son and Anh Trang .

Dear readers: The ghost stories in this series of collections are true. To minimise impact on businesses and place of interest, names of location, sites or stores have been abbreviated unless stated.

Witnesses tell the stories. The author has no liability for any effects due to the series.

Story 8: Sudden Death

David had heard a story about a sudden death. A person who had passed-away was still around and carried on his/her daily work. He thought that the story had only been in fiction books until he worked for the MIAT company in Boston, USA. The MIAT company employed about sixty specialists and scientists to develop and to formulate software scripts and coding for IT (Information Technology) operating systems and applications for number of large companies in US and overseas.

One day, Micheal came in to the office of the West wing about seven o'clock am. He passed Brian C.'s desk.

'Good morning! Brian,' Micheal greeted as usual. 'He's probably working so hard,' Micheal thought because of Brian's silence.

Micheal eventually forgot that Brian usually started around eleven o'clock am to avoid traffic delay.

Ten minutes later, Robert had just stepped in and realised that Brian was sitting on the chair, facing the monitor. Robert was shaking, felt a cold ripple running along his back, because he had heard the morning news that: "A man was struck and killed on the motor way by a loading truck at about nine o'clock pm last night. The paramedic believed that Brian C. who was working for the MIAT company had died instantly at the scene..."

On the way to work, Robert was still shocked by the news and intending to collect contribution from his colleagues to order flowers for Brian's funeral. He knew Brian so well. His desk was opposite to Brian's. His intention was to quickly get out of the door but he saw Micheal.

'Good morning! Micheal,' Robert stayed calm, greeted and signalled him from the door.

When Micheal walked closer. Suddenly Robert tugged his hand and yelled:

49 chuyện ma có thật

Đường Sơn và Anh Trang phụ trách

Độc giả thân mến: Các truyện ma trong bộ sưu tập này có thật. Để giảm thiểu điều bất lợi cho vấn đề buôn bán hay các tụ điểm du khách yêu chuộng. Tên nơi chốn, địa điểm, các cửa tiệm đều được viết tắt.

Những người thấy đã kể lại. Người viết không chịu trách nhiệm nào về sự ảnh hưởng vì loạt bài viết này.

Chuyện thứ Tám: Chết Đột Ngột

David đã nghe chuyện chết bất ngờ. Người quá cố vẫn còn lẩn quẩn và tiếp tục làm công việc hằng ngày của họ. Anh nghĩ chuyện này chỉ có trong những quyển sách tưởng tượng cho đến khi anh làm việc cho công ty MIAT tại Boston, USA.

Công ty MIAT có khoảng sáu mươi chuyên viên và khoa học gia để nghiên cứu và phương thức hóa các hiệu trình và quy tắc phần mềm cho những hệ thống điều khiển và ứng dụng trong ngành công nghệ tin học cho một số công ty lớn ở trong và ngoài nước Mỹ.

Một hôm, Micheal đến văn phòng của mình ở dãy phía Tây vào khoảng bảy giờ sáng. Anh ta đi ngang qua bàn làm việc của Brian C.

'Chào buổi sáng! Brian,' Micheal chào như thường lệ.

'Chắc anh ta làm việc chăm chỉ lắm,' Micheal nghĩ vậy vì sự im lặng của Brian.

Micheal quên lửng đi là Brian thường bắt đầu (công việc) vào khoảng mười một giờ sáng để tránh kẹt xe.

Mười phút sau, Robert bước vào và nhận ra Brian đang ngồi trên ghế, mặt hướng về máy phát hình. Robert đang run, cảm thấy một khí lạnh ớn xương sống, bởi vì anh đã nghe tin tức lúc buổi sáng rằng: "Một người đàn ông bị một chiếc xe vận tải chở hàng hóa đụng phải và chết trên xa lộ vào khoảng chín giờ tối qua. Nhân viên cấp cứu tin rằng Brian C. đang làm việc cho công ty MIAT chết tức khắc ngay tại chỗ..."

Trên đường đến sở, Robert bị sốc vì tin này và định kêu gọi đồng nghiệp đóng góp để mua bông hoa cho đám táng của Brian. Anh biết Brian rất rõ. Bàn giấy của anh lại nằm đối diện với bàn của Brian. Anh định bước ra ngoài nhưng thấy Micheal.

'Chào buổi sáng! Micheal,' Robert giữ bình tĩnh, chào và ra dấu cho anh từ cửa chánh.

Khi Micheal đến gần. Thành linh, Robert nắm lấy tay cậu ta là la lớn:

'Chạy, chạy, chạy.'

(Xem tiếp trang 7)

‘Run, run, run.’

‘Why, Why run?’ Micheal held his breath and asked when they were completely outside the West wing.

‘Brian was killed by an accident last night. He doesn’t know he’s already dead. He’s sitting in the office and keeps working.’

Micheal’s face turned pale, his hand was trembling. Robert reported to the security guard house. A security guard came in and advised:

‘Don’t do anything. Let me see.’

A few minutes later, the guard came out and shook his head:

‘Oh! My god. I have seen them many times but only in the dark and unclearly. This is the first time, I saw a real ghost during the day time. I absolutely can’t believe it.’

The news soon spread within the company.

Arriving staff had been advised to stay outside the West wing.

‘What’s going on here?’ The company manager asked the security guard.

‘Brian C. was killed in the accident last night. Sir. He’s now sitting in his office.’

‘Are you sure?’

‘I checked, he’s there unaware of his death.’

‘What can we do now?’ Asked the manager.

‘Let’s call a priest or a monk immediately to exorcise his spirit.’ Suggested the guard.

An hour later, a priest was at the company. He asked for two volunteers to assist him and to carry a bell, holy water vase and the cross during the exorcism. David and Robert willingly accepted.

‘The power of God will save you and set you free,’ the priest walked in and kept praying with holy water and making the cross sign. When the priest approached about ten meters from Brian’s desk. Brian stood up, turned towards the priest.

Suddenly. Brian nodded. His image was gradually faded within seconds and disappeared. That was the last time Brian was seen.

The company had issued number of notices in relation to Brian’s death afterward. A couple of notices were signed by the head of the local church to confirm that Brian’s spirit would never return. However the working environment had changed. No one in the company was willing to work until dark, no one came earlier before sun rise. They arranged to arrive in groups, even staff in the opposite East wing. Staff who believed themselves fearless, attempted to stay back until dark, but they often felt cold and uncomfortable or their back seemed to be watched by someone while sitting

(Tiếp theo trang 6)

‘Tại sao, tại sao chạy?’ Micheal giữ hơi thở và hỏi khi họ hoàn toàn ra khỏi dãy phía Tây.

‘Brian đã bị tai nạn chết rồi đêm qua. Bây giờ hẳn ta không biết là mình đã chết, đang ngồi trong văn phòng và làm việc kia kia.’

Mặt Micheal tái mét, tay run rẩy.

Robert báo cáo với trạm an ninh. Nhân viên an ninh đến và khuyên:

‘Đừng làm gì cả. Để tôi xem.’

Vài phút sau, người an ninh đi ra và lắc đầu:

‘Ồ! Chúa tôi. Tôi đã thấy họ nhiều lần nhưng trong lúc tối và không rõ ràng lắm. Đây là lần đầu tiên, tôi thấy ma giữa ban ngày. Tôi tuyệt đối không thể tin được.’

Tin tức truyền lan rất nhanh trong công ty. Nhân viên vừa đến được khuyên là ở đứng ở ngoài dãy khu vực Tây.

‘Chuyện gì đang xảy ra ở đây?’ Giám đốc công ty hỏi nhân viên an ninh.

‘Brian C. đã chết đêm qua. Thưa ông. Hẳn ta bây giờ đang ngồi trong văn phòng.’

‘Anh có chắc không?’

‘Tôi xem kỹ rồi. Hẳn đang ngồi trong văn phòng mà chưa biết mình chết.’

‘Giờ chúng ta phải làm sao?’ Giám đốc hỏi.

‘Hãy gọi tu sĩ hay sư sãi đến làm phép cho linh hồn hẳn siêu thoát,’ nhân viên an ninh đề nghị.

Một tiếng sau, một tu sĩ đến công ty. Ông cần hai người tình nguyện theo phụ ông mang chuông, bình nước thánh và thánh giá, trong lúc làm phép. David và Robert xin tình nguyện.

‘Quyền năng của Chúa sẽ cứu rỗi anh và giải thoát cho anh,’ tu sĩ vừa đi, vừa làm phép với nước thánh và làm dấu thánh giá. Khi tu sĩ đến cách bàn của Brian khoảng mười thước. Brian đứng lên, quay mặt lại về phía tu sĩ. Đột nhiên, Brian gật đầu. Hình ảnh của anh từ từ mờ đi trong vòng mây giây và biến mất. Đó là lần sau cùng mà Brian được thấy.

Công ty đã ấn hành nhiều thông báo liên quan về cái chết của Brian từ lúc đó. Vài thông cáo được ký bởi tu sĩ trưởng của nhà thờ địa phương xác định là linh hồn Brian không trở lại nữa. Tuy nhiên không khí làm việc trong công ty đã thay đổi hẳn. Không ai muốn làm việc muộn, không ai muốn đến sớm trước khi mặt trời mọc. Họ sắp xếp đến từng nhóm, cả các nhân viên bên dãy phía Đông. Những nhân viên tự tin chính mình không sợ hãi là gì, muốn ở lại cho đến lúc tối, nhưng họ thường cảm thấy lạnh và không thoải mái và hình như có ai nhìn họ từ phía sau lưng, trong lúc ngồi một mình. Họ cuối cùng bỏ cuộc.

Người khác gây rối, chọc phá, loan truyền những tin

(Xem tiếp trang 11)

Mẹ em, Má em, Mạ em

Ai cũng có người mẹ, nhưng chỉ một người mẹ mà thôi phải không các bạn, tôi lại may mắn có đến những Ba người : Mẹ, Má và Mạ.

Mẹ em : Vú nuôi của em.

Gia đình của tôi chắc cũng thuộc “Ka-tê-gô-ri” có ăn có mặc. Vú vào nhà tôi, lúc nào tôi cũng không nhớ rõ, chỉ biết rằng khi có chút suy nghĩ thì đã thấy có vú bên cạnh ngày cũng như đêm.

Vú tên là “O Hòe” người Huế như gia đình chúng tôi, vú hiền lành và thật thà, thương tôi vô vàn. Có lẽ vú không còn thân nhân nên lấy gia đình tôi làm gia đình mình, và niềm sung sướng nhất là có được đứa con gái để đêm đêm ôm ấp vào lòng, cung chiu, lo lắng cảm thấy âm cúng và êm ả cho cuộc đời mình.

“O” chỉ có bốn phận duy nhất là lo cho tôi. Những ngày giặc giã, khi mạ có tôi trong bụng người, ba mắt sớm, mạ có những tám đứa con phải lo, tôi ra đời, mạ giao phó tôi hoàn toàn cho vú.

Giờ này “Lục bà bà” ngồi nghĩ lại những ngày xưa thân ái, những ngày bên cạnh vú, cũng buồn cười thật, vì cuộc đời tôi, cuộc sống của tôi không giống ai cả.

Mạ khô sữa vì lo âu, vú bế ra chợ ngồi đẩy xin tí sữa, xin cho tôi sự sống. Ai đi qua, vú xin mà không cho, vú rửa thê thảm. Vú trù ẻo, sợ quá những người mẹ xa lạ đành ngồi xuống, vạch ngực ra ban cho giòng sữa ấm áp.

Cuộc đời của tôi có thể gọi là “trôi sông lạc chợ” được không, chắc là được vì sáng, trưa chiều vú bế tôi đi lang thang ngoài đường, tối mới đưa về nhà ngủ. Tại sao mạ không lo được cho tôi, nhà đâu có túng thiếu đến nỗi không mua nổi lon sữa bò để cho tôi bình sữa? Nhưng thật ra mạ buồn quá, vì mất của mất chồng, thì các bạn ơi chưa vào nhà thương điên là may lắm đó.

Hình ảnh Chợ Đầm ngày xưa, hình ảnh con đường Phan Bội Châu đến giờ vẫn còn in sâu đậm trong trí nhớ của tôi. Chợ Đầm ồn ào, dơ dáy đến mùa mưa vú lấy nón lá, chiếc áo mưa hay là chỉ tấm ny lon thì đúng hơn để che gió, và hai bà cháu đi lũng sữa.

Tôi vẫn còn nhớ những trận mưa rào hay những trận mưa có bong bóng nổi lên vú vẫn hay nói “này con, trời mà mưa nổi bong bóng thì mưa lâu và dai dẳng lắm con ạ, bầu trời có móng dài thì nắng, móng ngắn thì mưa.” Hay khi trời âm thấp vú lại bảo trời sắp mưa đó con à.

Ngày qua ngày vú và tôi như cặp bài trùng, thiếu tôi người ta lại hỏi: “con bé bị bệnh à”, dĩ nhiên tôi không thể nào ra ngoài mà không có vú.

Ra chợ thấy những chuyện bất bình, vú lại dạy: “con à, sau này con lớn khôn, con nhớ phải làm thế này, phải làm thế kia...” Những bài học vỡ lòng của tôi là những bài học rất thật tế ngoài đời, những bài học của chợ búa. Tốt xấu đến giờ tôi vẫn không hiểu, vì thừa các bạn cuộc đời của mình lúc nào cũng là chuỗi dài học hỏi đến khi nào mình phải tay nhắm mắt ra đi.

Ngày nhập học, vú đi theo nhứt định không chịu bỏ tôi, tôi vào lớp, vú ngồi ngoài chờ, giờ nghỉ vú chạy lại ôm vào lòng, đưa quà cho tôi, có lẽ từ từ vú đã biết tôi sẽ ra đời và ra khỏi vòng tay của vú.

Cảm giác đó chúng mình gọi là “insecurity” hay là sợ sệt không an toàn vì cô đơn .

Sanh lão bệnh tử, điều này không ai tránh khỏi, vú bị bệnh nặng, bệnh không chữa trị được, phải vào nhà thương nằm, nhà thương của các Sơ, sau này đổi làm trường Thánh Tâm. Dĩ nhiên tôi không đi một mình được, mỗi lần nhớ vú tôi khóc, và chị tôi đành phải dẫn đi thăm vú. Vú gặp tôi, mừng quá, đưa tay ra nhưng sức nhớ đến căn bệnh của mình, vội rút tay lại khóc. Em muốn nhào lại ôm vú, nhưng chị tôi giữ lại tay không cho. Tôi vẫn vào thăm vú, rồi một ngày nào đó thấy giường vú trống. Tôi hỏi Ma Sơ, Sơ bảo vú đã về với Chúa, tôi không hiểu, nhưng chỉ biết vú không còn ở bên tôi nữa.

Bạn thương yêu, bây giờ tôi đã dư dả, cuộc sống ổn định, nếu có vú bên cạnh tôi sẽ cho vú hưởng một tuổi già thật sung sướng, đầy đủ và tôi sẽ ôm ấp thương yêu vú. Cái hình ảnh vú nằm trên giường tre, chiếu rách, mền cũ, tôi đau lòng quá, nó ám ảnh tôi mãi bây giờ. Vú thương của con, bây giờ mỗi lần con gặp ai nghèo, già lớn tuổi, con đều mua quà cho họ, có thì giờ con vào viện dưỡng lão, con mua đồ ăn, đến giờ cơm con dứt cho họ, con đọc sách, và nhất nhất con đều nhớ đến vú, “O Hòe” của con.

Má em : Má chồng em.

Tôi đến với nhà tôi như một cơ duyên Trời đã xếp đặt. Nếu nói theo Thuyết Phật chắc đây là duyên nợ từ kiếp trước. Tình cờ đến và thành duyên vợ chồng thương yêu nhau.

Ngày hôm đó, người chồng tương lai của tôi bảo: anh dẫn em về ra mắt má. Tôi cũng “run” lắm, về hỏi mạ: nhà mình không tiếp xúc nhiều với người Nam, mạ ơi con sợ lắm, mà con không muốn làm “Dâu”; hay thôi mạ à, con đi kiếm người Huế mà ở Nha trang, có gì mạ lo cho con, mạ nghe.

Vi là con Út trong gia đình, mạ tôi cũng thương con mà lo, tuy không dám lộ ra. Nhưng thôi cũng về nhà một lần cho biết, một được, một không, vì bạn cũng

(Xem tiếp trang 9)

(Tiếp theo trang 8)

hiều, không lấy người này thì cũng có người khác.....dốt.

Tôi đi làm Ho-tét-tè-le, ngày nào cũng tiếp xúc nhiều với khách hàng nên vấn đề này cũng không có gì gọi là vất vả lắm, chỉ ngại là..."lấy chồng" mà mình đã chuẩn bị tư tưởng chưa.

"Nhà tương lai" đến đón tôi, trên chiếc xe ..."mô-bi-lét". Thật đúng là ...lét vì cứ đình công bãi thị giữa đường cho vui. Tôi cũng vì "yêu" chàng nên cũng chờ đợi vui vẻ, không như ai đó mà làm cái hạnh nhà giàu. Rồi cũng đến "ngõ nhà anh". Quê chồng tôi ở Biên Hoà, giòng sông "định mệnh" đã kết duyên cho vợ chồng tôi, vì mỗi lần đi bay gần đến Sài Gòn, chúng tôi mừng lắm vì.... gần về nhà sau một ngày dài đặng đặng. (Tôi cũng nói nhỏ nhỏ với các bạn tôi là "hồ-tét-tè-le" của hãng E con Rông.)

Mẹ chồng tương lai tôi ra đón tận cổng, chuyện mà sau này các chị dâu tôi bảo là rất ngạc nhiên khi "má ra tận cổng đón Thím Tám" (nhà tôi thứ Tám). Tôi cũng chào hỏi lễ phép lịch sự như ...tây vì các bạn ạ, tôi quen làm dân Fanke ôm bà hôn nồng thắm, nhưng không ngờ cái hôn của thuở ban đầu lưu luyến ấy đã gây và cho má chồng tôi một ấn tượng sâu đậm về người dâu số Tám này. Bà vừa nhìn thấy tôi đã tuyên bố: con nhỏ ngộ quá hé, rồi cầm tay tôi vào nhà má đi con...quê con ở đâu, tận Nha Trang lận hả, mà Tám mày gặp nó ở đâu zậy??? Sao mày không chịu dẫn nó về nhà, chu mẹ ơi, con nhà ai mà đẹp quá zậy nè.... Đó các bạn thấy không, làm dâu người Nam cũng vui và dễ chịu lắm... First impression is always good mà bạn, có đúng vậy không.

Bà là dân ở quê, nhưng tôi rất phục bà. Ba chồng tôi cũng là dân du học bên Tây về, nên khi gặp tôi tánh tình quá tự nhiên như ...đằm tuột dên, nên ba tôi thương lắm...gọi tôi là "đặc sản còn lại của "Đế Quốc Pháp" Sau này thường xuyên tiếp xúc, thì tình "mẹ chồng nàng dâu" đậm đà hơn. Má tôi chỉ có một người con gái mà chị lại ở xa nữa. Tôi vẫn không hiểu sao dâu thì đông đảo, gia đình chồng tôi có những bảy trai và chỉ một gái, tôi vẫn chiếm được ngôi vị hoàng hậu trong tim Má tôi. Thật là diễm phúc biết bao, vì giữa mẹ chồng nàng dâu, lúc nào cũng có "vấn đề" cả. Tôi thương bà như Mẹ tôi, bà đau tôi ngồi cạnh nắm bóp cho bà, bà muốn bắt cứ gì tôi cũng chiều bà cả, và mỗi lần đi bay về có đồ ngon vật lạ từ ngoại quốc tôi đều biếu tặng bà. Mỗi lần Tết đến tôi tặng bà thật phủ phê, không phải tôi nịnh bợ gì, nhưng lòng tôi thương yêu bà như người mẹ ruột thôi.

Có những lúc bà nói gì tôi không đồng ý, thay vì im mồm, thì tôi vẫn cãi cho được, rồi lại giận hờn

nhau, lại làm lạnh, thật không giống ai cả.

Ăn cái gì bà cũng "nhớ để dành cho con Tám". Bà ăn trầu tôi ngồi xoáy cho bà, tôi gọi đầu cho bà, ôm hôn bà. Mực này bà thích lắm, tôi nghĩ người đàn bà Việt-Nam, nhứt là ở quê ít được sự âu yếm thương yêu, hôn hít, nên khi cảm nhận được sự nồng ấm đưa đến thì thật sự ai cũng thích cả. Ăn mít tôi cũng bảo nè má ơi há miệng con đút má nè. Ban đầu bà còn thẹn thùng sợ con dâu "lòn mắt", nhưng tôi vẫn tinh bơ, má không ăn, chê thì con ăn, và tôi ngồi "xoi tái miếng mít" chả cần mời bà nữa. Vì vậy sau này mỗi lần tôi mời là má không dám từ chối, vì con dâu quá lưu đạn.

Mỗi lần bà giận muốn la, tôi tuyên bố thẳng thùng, má la con làm thợ lặn, bà lại hỏi chồng tôi : nó cái gì vậy con, má không hiểu, my demi-half lại cười là vợ con không về nữa đó má.

Má vẫn nói với tôi: ba con bị bệnh sớm quá, một mình má phải lo cho cả nhà, má làm giá bán, sáng sáng phải đi bỏ mồi, đũa nào hôm đó không đi học, má lấy giầy cột lại chỗ phản, má sợ tụi nó trốn đi chơi. Tôi phá lên cười, bảo mấy ông anh còn "khờ" quá, gặp con, đã lấy dao cắt sợi giầy, và trốn đi chơi, canh giờ má gần về thì cột lại làm sao má biết. Má tôi mở to đôi mắt nhìn tôi "khâm phục" con bé nhà ai mà thông minh quá, Ở hé con, zậy mà tụi nó ngu quá không biết.

Thời gian trôi qua nhanh, tôi già bà cũng già.... rồi đường nào cũng đưa chúng ta về La-Mã, cát bụi trở về với cát bụi...Bà đã trở về lòng đất mẹ... qua một thế giới khác.

Má thương yêu của con, Má không còn đứng ở cổng chờ "con Tám hôm nay về nghe tụi bây". Má không còn bắt chiếc ghé đầu ngồi ở cửa chờ con dâu của má. Con không còn được diễm phúc để ôm má vào lòng...hôn má, hỏi má thương con không và con không bao giờ nói lên ...Má ơi..má ơi..con về đây má ơi...

Mạ tôi : người bạn thân của tôi.

Mạ bỏ con ra đi cũng mười năm rồi, lòng thương nhớ mạ bao giờ mới nguôi. Con không thờ mạ như mọi người, con chỉ để tấm hình ba và mạ ngày yêu nhau, và ngày ngày con nhìn cả hai để mà nói rằng con thương yêu cả hai người. Ba thì con chưa bao giờ được gặp mặt. Ba đã ra đi khi mạ vừa mới cần thai con, Mạ ở lại chịu đắng cay mà nuôi tất cả các con khôn lớn.

Tình yêu thương giữa con và mạ thật lạ lùng, con đi làm chung đụng nhiều nhưng thấy sao có cái gì huyền bí quá thưa mạ, cái gì mà con không làm sao giải nghĩa được, cái tình mạ con của hai người

(Xem tiếp trang 10)

(Tiếp theo trang 9)

mình, nó vừa tình thương, vừa tình bạn. Con vẫn đùa nghịch với mẹ, mình không phải là mẹ con thuần túy mà còn là chị em từ kiếp trước mẹ ơi.

Con chưa bao giờ nghe mẹ than khổ, chưa bao giờ thấy mẹ buồn phiền, có lẽ vì được gần gũi mẹ nhiều nên bây giờ tánh con hoàn toàn như mẹ. Xấu tốt? làm sao con biết được, chỉ biết mẹ đã làm được thì không có lý do gì con không làm được.

Nhà đông con, cả tám người con, vậy mà mẹ cũng ráng đưa các con thành tài, đi học những trường tốt để sau này tự nuôi thân được. Mẹ sống cần kiệm, nhưng với các con không bao giờ mẹ để túng thiếu, nhà lúc nào cũng thật đầy đủ... để các con có sức mà học, đó là câu mẹ vẫn nói.

Đến mùa hè, nhà lúc nào cũng đông đủ bạn bè từ xa, gần đến, đông vui như ngày Tết, mẹ vẫn không nề hà gì cả. Mẹ vui vẻ đón tiếp tất cả trong vòng tay thương yêu của mẹ. Đến bây giờ những người bạn cũ ngày xưa vẫn còn nhắc đến tánh rộng rãi của mẹ.

Ngày lớn khôn con phải lập gia đình, mẹ lo lắm, vì con gái út mẹ rất hư, nồi cơm cũng không biết nấu, mẹ vẫn nói: Học chữ mới khó con à, còn học nấu ăn dễ lắm, lần đầu nấu mặn ngọt, vài lần sẽ vừa ăn. Con ráng học giỏi để có bằng cấp không ai ăn hiếp con được cả, hơn nữa có tiền con nuôi người làm phụ con.

Khi đi làm con nhớ đừng bao giờ gây gổ với ai cả, nghe con, một sự nhịn chín sự lành, ai nói gì không vừa ý, con bỏ đi chỗ khác, nhớ lời mẹ dạy nghe con. Rồi tình cờ một hôm mẹ tôi làm bộ bắt tôi đưa bài vở dò bài. Tôi sợ lắm vì ham chơi, nhưng cũng ngồi im đó, nhưng ối bạn ơi... mẹ tôi không biết đọc, bà làm bộ cầm quyển sách nhưng cầm ngược lại. Ôi bề mánh rồi mẹ ơi, vậy là từ đó tôi cứ đưa bài cho mẹ dò, nhưng đọc trên trời dưới đất, mẹ chả bao giờ biết. Chỉ khi mẹ “được” cái hân hạnh hiệu trưởng mời vào, lúc đó mới hồi ơi, nhưng chuyện đã rồi.

Tháng này là tháng giỗ mẹ, và cũng gần ngày lễ Vu Lan, vợ chồng con thắp cây nhang cúng mẹ thương yêu của chúng con. Nhà con vẫn nhớ lời mẹ dặn: út nó hư lắm vì mẹ chiều nó quá, tại ba mất sớm, con nhớ thay mẹ lo cho út nghe con... Mẹ hãy yên tâm nằm nghỉ nơi miền An Lạc, con rất may mắn chồng con đã giữ lời hứa với mẹ.

Con sẽ ghi nhớ những lời mẹ dạy, đó là kim chỉ nam cho con và các cháu sau này. Mẹ không còn ở bên con nữa, nhưng nhìn những đứa cháu thương, con nghĩ đến Bà Ngoại của chúng, giờ này ngoại đã đầu thai chưa, ngoại đang ở đâu và có nhớ đến đứa con gái út của ngoại hay không. Con hôn mẹ ngàn

cái, triệu cái.

Đông-minh xin được thương yêu gửi đến các bạn còn mẹ. Không có gì hạnh phúc bằng khi còn người mẹ để mà gọi lên hai chữ “Mẹ Ơi”.

Đông-minh Võ thị

Gió Hú

*Gió kêu trời đất nghe lồng lộng
Hú gào vật vã tiếng kêu than
Có kẻ âm thầm thân bất động
Bão bùng lạnh lẽo cả tim gan*

*Mấy năm về trước năm sau nữa
Chuyện đó từ khuya, chuyện cũ càng
Có thêm chuyện mới, làm chi thế!?
Ừ, có gì đâu chuyện thế gian?*

*Tiếng cười trong nẻo vô hình tượng
Có giọt hồng hoang chảy giữa lòng
Mênh mông, đâu phải mông mênh tận
Chốn ấy cung đình vắng vẻ... không!*

*Chốn ấy cung đình của nhớ thương
Trăm năm giấc mộng, bấy nhiêu đường
Xẻ dọc xẻ ngang vắng trán nát
Một đời lưu lạc dấu uyên ương*

*Có em bé bỏng thơ ngây thật
Thà như giọt mưa trên mắt môi
Cho môi em mát nguồn tơ mật
Cho mắt em tràn giọt lệ tươi*

*Đêm nghe gió cuốn lòng ... hiu quạnh
Ngôi nhà rên rỉ lạnh run run
Cả trời im lặng hình như rụng
Rớt xuống mưa rơi rớt mịt mù...*

*Gió nổi bùng lên... rồi gió lặng
Rạt rào mưa vỗ nhẹ bên song
Ngồi đây hồn gửi muôn năm cũ
Có phải xưa rồi cũng thế ... không?*

NL

alone. They finally gave up.

Others stirred up trouble and spread rumors with imaginary stories, such as Brian was wandering around the building at night, sounds from keyboards, noise like a car crash, etc...

Despite Brian's office was totally removed, colleagues when passing the area still imagined and felt uncomfortable. Thirty percent of staff was female that made the situation even worse. The company was in crisis, facing contract deliveries that could not meet the deadline if the situation remained unchanged. Some staff had expressed their concerns and thought of resigning.

Three months later, because the MIAT could not afford to shift the whole network infrastructure elsewhere. The company had arranged offices of the West wing for a temporary move to cubicals located in a corner of another company's large car park, about two hundred meters from the East wing.

However, David thought Brian's spirit was still in the area. He, then believed the story that he heard. He left the MIAT company a year later and returned

(Tiếp theo trang 7)

đồng với các câu chuyện tưởng tượng, như là Brian còn lẩn quẩn xung quanh khuôn viên vào lúc tối, tiếng gõ của bàn máy chữ, có tiếng như xe hơi đụng v.v..

Mặc dù, văn phòng của Brian đã được dời đi hoàn toàn, đồng nghiệp khi đi qua khu đó vẫn còn tưởng tượng và cảm thấy không tự nhiên. Ba mươi phần trăm nhân viên là nữ giới làm cho tình trạng càng nghiêm trọng hơn. Công ty đang ở lúc khó khăn, đối diện với khuế ước giao hàng không đúng hẹn, nếu tình trạng vẫn như vậy mà không thay đổi. Nhiều nhân viên lên tiếng lo lắng và nghĩ đến việc từ chức.

Ba tháng sau, vì MIAT không đủ khả năng di chuyển cả mạng lưới thiết bị đi nơi khác. Công ty sắp xếp tạm dời các văn phòng bên khu vực phía Tây đến các nhà tiền chế tọa lạc trên một góc khu đậu xe lớn của một công ty khác cách đây phía Đông khoảng hai trăm thước.

Tuy nhiên, David nghĩ là linh hồn Brian vẫn trong khu đó. Giờ thì anh tin câu chuyện chết đột ngột là có thật. Anh rời công ty và trở lại Úc năm sau.

SẦU ĐÔNG

*Không ngủ được bỗng dưng sầu
Bản khoăn, tâm sự một bầu ai hay ?
Đắng cay một kiếp miệt mài
Đuối theo hình bóng bao ngày thắm yêu
Thu tàn, Đông lại tiêu điều
Cô đơn lạnh lẽo những chiều thiếu em
Khuya rồi thao thức nhớ thêm
Ôm chăn, ôm gối, Đông Đêm sầu ... rầu ...*

Một ngày vào Đông,
Melbourne 06-06-07

Nguyễn Xuân

BẢNG THU CHI Lá Thư NGƯỜI RẠCH GIÁ

Tính đến ngày 23 tháng 6 năm 2007

Tiền còn lại

(tính đến tháng 1 năm 2007,
xem lá thư NRG số 31):

267.05 Úc kim.

Thu:

0.00

Chi:

- tiền tem

50.00 Úc kim.

Còn lại:

217.05 Úc kim.

Với sự tham gia đóng góp bài vở của thầy cô, cựu học sinh và thân hữu liên trường Kiên Giang.

"Người Rạch Giá" là lá thư thân hữu, là gạch nối giữa thầy cô, bạn hữu và đồng hương người Rạch Giá - Kiên Giang. Chúng tôi rất mong nhận được những đóng góp bài vở, hình ảnh, tin tức, và những ý kiến xây dựng của quý vị. Quý vị nào muốn nhận thư xin vui lòng cho chúng tôi biết (kèm theo tem nếu phải gởi qua đường bưu điện). Để tránh chuyện đáng tiếc có thể xảy ra, chúng tôi không nhận tiền mặt hay chi phiếu. Mọi liên lạc, xin thư về : Người Rạch Giá, PO Box 109, Bankstown NSW 2200 Australia; hoặc gởi về địa chỉ điện thư (email): nguo_i_rg@yahoo.com.au

@ 2004 - 2007 Người Rạch Giá : http://www.geocities.com/nguo_i_rg/rachgia.html

HỘI NGỘ THẦY TRÒ LIÊN TRƯỜNG KIÊN GIANG SYDNEY, ÚC CHÂU

BBQ Queen Birthday

Trời đã ba hôm rồi bão bùng, mưa rơi gió cuốn. Nhà cửa bị mưa dí xuống mặt đất ướt sũng. Cây cỏ run lên vì lạnh. Tin tức cho biết có người chết vì trận bão này. Vùng trồng nho Hunter Valley cũng bị tai họa... Lâu lắm rồi, Sydney mới bị mưa gió như vậy, mưa như trút nước, gió quạt từng cơn, liên tiếp từ sáng đến tối, từ ngày này qua ngày khác. Nhưng Sydney chịu đựng cơn mưa phũ phàng với một hi vọng, các con đập sẽ có đầy nước. Trời đất hạn hán cũng lâu rồi. Mưa từ bữa thứ Năm, mưa sang thứ Sáu. Đến bữa thứ Bảy mưa vẫn kéo dài. Tuần này có được thêm một ngày nghỉ lễ "long weekend" tại vì Úc có một bà Hoàng sống tận xứ Anh. Dân Úc là thân dân của bà Hoàng này, cho nên khi sinh ra bà có một ngày mà tiếng Anh gọi là "birthday". Dân Úc được nghỉ một ngày để nhớ ngày sinh của bà. Mỗi năm nhớ một lần. Và tôi mỗi năm đến ngày này lại nhớ "birthday" của bà vì phải đi làm. Queen Birthday. Happy Birthday, the Queen. Xứ của Nữ Hoàng là thế!

Sáng thứ bảy, bầu trời vẫn âm u. Mưa gió thổi rào rào qua cửa sổ. Tôi nhìn ra ngoài trời, không biết ngày mai sẽ ra sao? Ngày mai là ngày 10 tháng 6. Ngày mà chúng tôi dự định tổ chức BBQ và xổ số gây quỹ cho Ngày Hội Ngộ Thầy Trò Kiên Giang vào dịp cuối năm (từ 28 đến 30 tháng 12 năm 2007). Có vị nghĩ là dịp "long weekend" chắc ít người đến vì mọi người bận đi chơi xa. Chúng tôi thông cảm và rất hiểu chuyện đó. Nhưng chúng tôi cũng không còn cách nào khác hơn. Mỗi lần tổ chức, anh em chúng tôi cũng phải tìm dịp nào rảnh rỗi để có thì giờ mà làm, vì nếu mọi người bận công việc thì chúng tôi cũng bận công việc túi bụi, có khác gì đâu. Tìm được một ngày nghỉ để thực hiện chuyện này chuyện kia là mừng lắm. Nhất là chuyện "vác gà voi". Máy ai thềm làm cho mệt, khổ cái thân và

nhiều thứ khác nữa?!

Trở lại chuyện thời tiết. Mưa kéo dài. Khoảng trưa, anh Nguyễn Thanh Triều gọi lại tôi hỏi tôi có cần thêm lò nướng không. Tôi nói mình có 2 cái lò, chắc đủ. "Đừng lo, nhớ đèn chơi nhé," tôi nói với theo với Triều trước khi tắt máy. Đến chiều tối thì tôi nhận được một cú phôn của anh Nguyễn Văn Thông. Anh thuộc hàng sư huynh 6 bó của chúng tôi (bọn tôi mới 5 bó, nói theo kiểu Cái Bang thì anh thuộc hàng sư huynh 6 túi cho nó oai. Hi hi.) Anh nói không biết ngày mai có còn mưa hay không, mưa thế này chắc ít ai đến. Lòng anh muốn gặp bạn, gặp lại người Rạch Giá - Kiên Giang. Tôi nghe tin tức nói trời có thể bớt mưa chiều ngày mai nên tôi nói cho anh vui, chắc mai trời bớt mưa. Tôi hẹn gặp anh vào ngày mai, theo chương trình bắt đầu từ 10 giờ sáng.

Phần mình tôi lo chuẩn bị mang cái thùng đựng cúp luân lưu Hội Ngộ ra để kê bên cánh cửa cái. Tôi sợ mình quên những món đồ cần thiết, nên ngoài nhà bếp, tôi ghi lên bảng những gì cần nhớ. Nào là những giải trúng số, mấy cái gift voucher, còn phải in thêm: Lá thư Người Rạch Giá, Phiếu Tham Dự, còn kiểm lại vé số, còn ... than đá, cà phê... Lần này vì không phải thức sớm ra dành chỗ như lúc tổ chức BBQ ở Chipping Norton Lake, nên tôi để đến sáng mai mới mang đồ ra xe (bây giờ mưa còn rơi, biết đâu ngày mai trời lại sáng?) Đến tối tôi nhận thêm một cú phôn của Trương Tấn Bửu, thằng bạn già gọi lại hỏi tôi: "Chùng nào mà đi ra chỗ BBQ." "Thì khoảng 10 giờ mà mà hỏi chi vậy?" "Tao bận không đến sớm được, trưa mới tới được, mà tao có ít đồ gởi cho mà..." Tôi nói sẽ ghé nhà nó trên đường đi xuống chỗ BBQ khoảng 8 giờ rưỡi. Tôi còn phải lên 'In-tờ-net' nữa. Xong xuôi, đồng hồ chỉ mới khoảng 3 giờ sáng. Tôi tắt đèn, ngủ như chớp

(Xem tiếp trang 13)

Điện Thoại Nhóm Tổ Chức Hội Ngộ:

Trần Văn Thông Mob: 0402 588 173

Phan Bá Khương Ph: (02) 97236062 Mob: 0422 362 761

Trần Hàng Nguồn Ph: (03) 93113259 Mob: 0418 549 892

Trần Thanh Liêm Ph: (02) 96451282 Mob: 0411 460 790

Mọi liên lạc, xin thư về :

Hội Ngộ Thầy Trò Liên Trường Kiên Giang,
PO Box 109, Bankstown NSW 2200 Australia.

Email: hoingokg07@yahoo.com.au

Web: <http://www.hoingokg07.com>

hoặc <http://www.geocities.com/hoingokg07/>

(Tiếp theo trang 12)

mắt, như giọt nước rỏ xuống đất cái bộp.

Khoảng 7 giờ sáng thì tôi thức dậy, trời không một tiếng mưa, không một tiếng gió. Kéo màn cửa sổ nhìn ra ngoài: bầu trời còn mây, nhưng da trời màu

Trung Tâm Văn Hóa & Sinh Hoạt Cộng Đồng Người Việt ở Sydney

xanh nhàn nhạt. Vậy là ông Trời còn thương chúng tôi. Trong lòng tôi, một niềm cảm ơn vô hình đối với một đấng tối cao của trời đất. Mang đồ ra xe xong, tôi bon bon chạy tới nhà Bửu. Hăn đã thức dậy chờ tôi từ sáng sớm. Bửu gởi một hộp tôm đông lạnh và hai thùng nước ngọt. Chặng kế tiếp của tôi là nhà Diễm Trang. Diễm Trang cũng đã thức từ lâu để chuẩn bị món thịt nướng, dưa chua. Trong phòng khách để sẵn những bọc nylon đựng đĩa, ly... mà Diễm Trang đã mua mấy ngày trước. Đến Trung Tâm Văn Hóa và Sinh Hoạt Cộng Đồng Người Việt ở Bonnyrigg thì đã có Khương, chị Ngọc, Loan Phượng và Hiệp ở đó. Diễm Trang bàn chuyện ẩm thực gì đó với chị Ngọc rồi ba vị nữ kéo nhau đi mất. Tại Trung Tâm (tôi viết tắt cho gọn vì cái tên dài quá), tôi thấy có anh Long (anh từng ở Hà Tiên), và Tâm (cũng từng mài đũng quần ở trường Nguyễn Trung Trực). Hai anh giúp không lấy tiền hay còn gọi là làm chùa (Hi hi...) cho Trung Tâm này. Người quản lý Trung Tâm là anh Ngọc Đức. Tôi sẽ nói một chút về anh Đức trong phần sau. Tôi thấy anh Long đang lui cui chuẩn bị điện, bình nước nóng. Tâm thì lo điều chỉnh máy hát karaoke. Tôi giúp sắp xếp, dọn dẹp. Giờ này vẫn chưa có ai. Người Việt Nam mình có giờ dây thun. Tôi biết tôi cũng có cái tật này: chậm một chút, để người ta đến đông đông, rồi mình đến là vừa, khỏi mất công đợi.

Trong khi chờ đợi, tôi đi loanh quanh Trung Tâm. Tôi phải nói một chút về nó. Nó như một đứa con sinh ra gặp nhiều sóng gió, trắc trở và đến bây giờ sống èo uột vì thiếu dinh dưỡng. Tôi cũng có một chút lỗi, mình là người Việt ở đây đã lâu, mà đến bây giờ tôi mới hiểu thêm chút đỉnh về nó. Trung Tâm nằm phía sau chùa Pháp Bảo. Thăng bạn già

của tôi cự nự khi nó đến, sau một hồi chạy lạc không tìm được chỗ: “Mây ghi kế bên chùa Pháp Bảo, đâu có phải, ở phía sau chùa Pháp Bảo”. Ừ, thăng bạn tôi nói đúng, ở phía sau chùa Pháp Bảo mới phải. Trung Tâm khá rộng rãi nhưng còn thiếu thôn nhiều thứ. (Theo tôi thì phải rộng hơn nữa, ít nhất là phải rộng gấp đôi gấp ba, phải có sân chơi cho con nít, phải có chỗ cho thiếu niên sinh hoạt, có chỗ khoảng khoát cho người già...) Anh phụ trách Trung Tâm phải đi xin bàn ghế, xin kệ sách, sách vở, xin cây mang về trồng... Xin từng chút cho Trung Tâm Văn Hóa & Sinh Hoạt Cộng Đồng của người Việt mình. Tôi tin những người bỏ tâm huyết ra cho Trung Tâm, như anh Đức hiện nay, sẽ làm cho Trung Tâm ngày càng vững mạnh và là nơi gặp gỡ thường xuyên của cộng đồng người Việt ở Sydney. Tôi tin rồi người Việt ở đây phải thấy điều đó mà giúp thêm. Nhà thơ Lê Đạt ở miền Bắc, hồi Phong Trào Nhân Văn Giai Phẩm, đã từng viết: Con người ta cần cứng một cái đầu. Chọi nhau cùng số kiếp. Tôi nghĩ còn nữa: Con người ta cần một tấm lòng. Tha thiết với điều nhân. (Tôi có đọc trong một quyển sách của Công Tử Hà Đông thì nhà thơ Lê Đạt sau đó bị đàn áp dữ dội quá, nên cứng không nổi nữa, đành đầu hàng số kiếp!)

Đến khoảng 12 giờ trưa mọi người đến đông lên dần. Chị Hòa mang đến một mâm bánh đậu xanh (ngon ơi là ngon). Cô Tường Vi cũng như mọi lần mang lại bánh ướt (cộng với nước mắm, thiệt là "hầu xực"). Anh chị Tư Long & Dung tặng cho hai thau xôi (cũng ngon hết sức). Chị Ngọc mang thêm nước ngọt. Chú Tám Tôn cho một thùng dưa rockmellon. Mùi thịt nướng thơm phưng phức. Thịt nem nướng thì Thúy làm, thịt bò do Diễm Trang ướp, cánh gà thì Bạch Cúc ra tay, Kiều cho bánh mì và nhận làm salad... Chu choa! Mọi người quây quần ăn uống thiệt là vui. Trước giờ xô số chúng tôi có trình bày dăm ba điều về quỹ Hội Ngộ cũng như kêu gọi mọi người tiếp tay trong việc ẩm thực, hướng dẫn v.v... Anh Nguyễn Xuân Nhị (bánh mì Lưu Tường Ký), lúc đó đứng ra làm MC cho buổi xô số có yêu cầu chúng tôi đưa ra chương trình cụ thể để mọi người biết chúng tôi cần gì mới giúp được. Việc này chúng tôi có thể trình bày tường tận thêm trên Lá thư Người Rạch Giá mỗi tháng. Xin quý vị nào muốn có Lá thư để đọc cho biết tin tức Hội Ngộ, vui lòng liên lạc trực tiếp với Ban Tổ Chức, kèm theo địa chỉ của quý vị. Anh Nhị cũng kêu gọi mọi người ủng hộ mua vé thêm để gây quỹ. Mọi người hưởng ứng sôi nổi. Có cả bé Kevin ở Chester Hill lên mua 1 vé ủng hộ. (Bé Kevin là cháu của cậu 5 Khương. Hi hi...) Danh sách các vị trúng giải sẽ được thông báo riêng. Chỉ xin nói qua 3 giải

(Xem tiếp trang 14)

(Tiếp theo trang 13)

chính. Giải 3 - 1 đồng hồ Seiko: người trúng giải là anh Điều Tuấn Kiệt (ở Adelaide). Giải 2 - dây chuyền vàng trắng Channel thuộc về chị Lý Mỹ Loan. Và giải nhất - 1 máy chụp hình và 1 đồng hồ hiệu Anne Klein thuộc về ông Phù Quang Đạo.

Ngoài ra còn phần đấu giá. Khánh Vân, cháu của Diễm Trang, có nhã ý ủng hộ 2 chuỗi ngọc trai (Swarovski Crystal & Freshwater Pearls) cho quỹ Hội Ngộ. (Khánh Vân và một số bạn đã làm loại chuỗi này để bán lấy tiền gây quỹ làm việc thiện). Anh Thành đã đấu giá cả hai chuỗi ngọc trai này, và anh đã tiếp tục ủng hộ đến lần thứ ba, khi chúng tôi đấu giá 2 đồng hồ của tiệm Excel Jewellers đã ủng hộ trước đây. Người cuối cùng đã đấu giá 1 trong 2 đồng hồ nói trên là chị Hòa, bà xã của anh Lưu Hòa Xương. Một chuyện tôi muốn kể thêm là chị Lý Mỹ Loan có nhã ý ủng hộ lại giải trúng xổ số của chị để đấu giá gây quỹ, nhưng vì không có vị nào đấu giá thêm, chúng tôi đã hoàn lại món quà đó cho chị, thành thật cảm ơn lòng nhiệt tình hết mình của chị. Tổng cộng số tiền đấu giá được là 410 Úc kim. Đúng ra, còn 1 vị nữa có một món quà muốn gửi tặng cho chúng tôi đấu giá giúp quỹ Hội Ngộ, nhưng thấy số quà tặng đã khá nhiều, chúng tôi xin chị dành lại cho lần khác. Người đó là em cô Lan Khanh, chị Hàng Cẩm Nhung. Xin cảm ơn chị.

Buổi BBQ kết thúc vào khoảng 4 giờ chiều, nhưng chúng tôi vẫn còn một số thân hữu quây quần ở đó, hát karaoke. Bữa đã sôi sảng giúp đỡ chúng tôi về việc văn nghệ, đã chuẩn bị một số đĩa nhạc để cho mọi người hát cho vui. Bữa cũng

có một giọng ca truyền cảm (Cái này khen thiệt, chớ không phải khen lấy lòng mây đâu nhe Bửu.) Chương trình cạ rạ ô kê bật đậu (Nói cái giọng hơi nặng một chút đó mà. Chắc quý vị không cần thông dịch cũng hiểu. Hi hi.) Có những tiếng hát, nhờ dịp này mới biết như anh Thông, Đoàn, Tâm... (Tôi mới biết Tâm là cháu, gọi thầy Lương Phú Hùng bằng cậu). Chị Đức (bà xã của anh Đức) cũng rất thích hát. Hát cho vui mà. Anh Thông, dẫu hơn 6 bô, giọng ca vẫn đầy sức sống. Bọn tôi dọn dẹp xong xuôi rồi kéo vô nghe hát. Bóng tối đã chụp xuống. Cái lạnh đã rét da. Bữa tiệc nào rồi cũng tàn, trước khi ra về anh Đức đề nghị mỗi người hát một bản. Và tôi có may mắn được nghe anh Đức hát - 'Mal', nhạc Pháp lời Việt. Tiếng hát của anh mạnh, hấp

dẫn. Ngày xưa, chắc nhờ giọng hát này mà chị Đức “phải lòng” anh hồng chừng. Hi hi.

Bài viết này đến đây đã quá dài rồi. Chúng tôi cảm ơn các vị đã ủng hộ quà để xổ số cũng như quà để đấu giá. Chúng tôi cảm ơn tất cả mọi người đã tiếp bán vé cũng như mua vé số gây quỹ ủng hộ cho việc tổ chức Hội Ngộ. Chúng tôi cảm ơn anh Thành, chị Hòa đã mua mấy món quà đấu giá. Chúng tôi muốn nói: Tấm lòng của quý vị quý giá hơn nhiều. Một ngày nào đó nhìn lại, tôi hi vọng là chúng ta có một kỷ niệm đẹp. Dông dài như thế này chắc làm quý vị mệt rồi, phải không? Thôi, hẹn tái ngộ lần khác. Ngày Hội Ngộ cũng không còn xa nữa.

Thanh Liêm

PS. Xem lại danh sách quý vị ghi tên để chúng tôi gửi lá thư Người Rạch Giá đăng cho biết tin tức hội ngộ, chúng tôi không thấy tên của anh Thành (mua quà đấu giá, không phải anh Lý Tấn Thành ở Wollongong). Lần này anh Thành ở Wollongong cũng lên tham dự với chúng tôi nữa. Nếu ai biết được địa chỉ hay số điện thoại của anh Thành (mua quà đấu giá), xin vui lòng cho BTC biết. Thành thật cảm ơn.

Danh sách các vị tặng quà:

anh Thành Tấn (Campsie Instant Photos)	1 digital camera hiệu Pentax
Excel Jewellers	3 đồng hồ hiệu Anne Klein
Cô Nguyễn thị Bạch Tuyết	1 bình hoa và 1 bàn để phone.
Trương Tấn Bửu	1 lò sưởi điện
Khánh Vân	2 chuỗi ngọc trai (Swarovski crystals & Freshwater Pearls)

Quý vị nào muốn ủng hộ, xin vui lòng gửi tiền vào trương mục (account) sau đây:

Tên trương mục: **KienGiang Alumni Association Inc.**
Tên ngân hàng: **CBA (Commonwealth Bank of Australia)**
Số chi nhánh ngân hàng (BSB no.): **062421**
Tên chi nhánh ngân hàng: **Westfield Centre - Hurstville NSW 2220**
Số trương mục: **10169511**
Swift Code: **CTBAU2S (ở ngoài nước Úc)**

Xin quý vị lưu ý là **KienGiang** viết dính liền với nhau và không có dấu. Khi chuyển tiền vào trương mục, trong phần ghi chú, xin ghi rõ **họ tên, và địa chỉ** của quý vị để dễ phân biệt. **Nếu gửi chi phiếu, xin quý vị vui lòng chuyển qua tiền Úc trước khi gửi** (chi phí chuyển sang tiền Úc phải tốn khoảng \$A 10).

Bảng Thu Chi
Gây Quỹ Xổ Số
ngày 10 tháng 6 năm 2007

Số vé phát hành		1000	
Số vé thất lạc khi gửi xuống Melbourne		<u>-20</u>	
Tổng cộng vé số gửi bán		980	=====
Số vé bán được	706		
Số vé còn lại	<u>274</u>	980	=====
Tổng số tiền bán \$5 @ x 706 vé =			\$3530.00
Trừ chi phí:			
Gift voucher -			
Woolworth Supermarket \$30 x 8 =			\$240
Chi phí điện nước... cho			
Trung tâm VH & SHCD NSW	\$150		
Giấy in và mực	\$ 70.90		
Đồng hồ Seiko và nữ trang	\$396		
Chi phí Barbeque: food & drink	<u>\$400.46</u>	<u>\$1257.36</u>	
			\$2272.64
Cộng tiền đầu giá:			
2 đồng hồ quyền tặng	\$210		
Nữ trang quyền tặng	<u>\$200</u>	<u>\$ 410.00</u>	
Tổng số tiền gây quỹ			<u>\$2682.64</u>

Danh Sách Trúng Giải Xổ Số
ngày 10/6/07

	<u>Vé số</u>	<u>Người trúng giải</u>
Giải 3	822	Điền Tuấn Kiệt
Giải 2	996	Lý Mỹ Loan
Giải 1	354	Phù Quang Đạo
Giải an ủi:		
	755	Nguyễn Thanh Liêm
	294	Đoàn Hữu Đoàn
	394	Phan Bá Khương + Ngọc
	920	Nguyễn Ngọc Hiệp T
	150	Lý Phước
	361	Nguyễn Thu Năm
	936	Huỳnh Tú Trinh
	385	Lâm Thanh Hải
	590	Phan Thành Tấn
	246	Nguyễn Ngọc Mai

Dưới sự chứng kiến (và ký tên) của:

- Anh Thành
- Cô Tường Vi

Ban Tổ Chức thành thật cảm ơn quý vị giúp đỡ trong việc bán vé, tặng quà cũng như đã mua vé ủng hộ cho quỹ Hội Ngộ Thầy Trò Kiên Giang 07 tại Sydney (từ thứ 6, 28/12/07 đến chủ nhật 30/12/07).

Trân trọng kính chào

Ban Tổ Chức Hội Ngộ Thầy Trò
Liên Trường Kiên Giang 07

PHÂN ƯU

Chúng tôi vừa nhận được tin buồn:

Thầy Nguyễn Nhựt Quang

Vừa qua đời lúc 1 giờ trưa, ngày 24 tháng 6 năm 2007
Tại Alexian Brothers Hospital, San José, USA

Hưởng thọ 69 tuổi

Chúng tôi thành kính chia buồn cùng gia đình thầy Nguyễn Nhựt Quang.
Nguyễn cầu hương linh thầy sớm tiêu điều nơi miền cực lạc.

Đồng kính phân ưu

Thầy Nguyễn Nhựt Quang trong lần Hội
Ngộ Thầy Trò Kiên Giang 1999

Thầy Nguyễn Kim Khải & cô Tuyết, Thầy cô Đại, Thầy Trần Thanh Hân, Thầy cô Nguyễn Văn Hà, Thầy Nguyễn Văn Trục & cô Tường Vi, Thầy cô Trịnh Quới Nhon, Cô Hàn Thị Lan Khanh, Thầy Huỳnh Ngọc Ân & cô Tuyết, Trần Thanh Minh, Thái Thị Bạch Mai, Thái Thị Bạch Yến, Lê Kiêm Lang, Tạ Xuân Lê, Nguyễn Hoàng Thu, Trần Thị Huân, Trần Thị Ngọc Dung, Trần Chánh Ngôn, Hà Lữ Ly & Mỹ Vân, Huỳnh Bá Tươi và toàn thể BTC Hội Ngộ Thầy Trò Liên Trường Kiên Giang Úc châu 2007.

Tin Tức Hội Ngộ

1. Booking Khách Sạn

Như đã thông báo, chúng tôi sẽ đi gặp quản lý khách sạn Sunnybrook vào khoảng cuối tháng 6 này để: đặt tiền cọc, cũng như đề thảo luận một số việc có liên quan đến việc booking, nhất là việc đóng tiền phòng cho khách sạn. Thầy cô và quý vị nào có tên mượn phòng xin vui lòng chờ tin tức về việc này. Chúng tôi sẽ có thông báo ngay sau khi đi gặp họ.

Chị Thu Đông ở bên Pháp có gọi điện thoại cho Điều Tuấn Kiệt, Kiệt chuyển lời đến BTC về mối quan tâm của chị đối với việc đóng tiền phòng khách sạn. Vì công việc tổ chức bẽ bộn, chúng tôi cũng mong quý vị hãy liên hệ trực tiếp với khách sạn. Tuy nhiên, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ quý vị trong việc này. **Nếu quý vị cần sự giúp đỡ, xin liên lạc với BTC càng sớm càng tốt để chúng tôi tiện việc sắp xếp.**

Hiện tại số phòng giường đôi đã đủ chỗ, còn một số phòng giường chiếc. Tuy nhiên nếu quý vị muốn booking một phòng giường đôi, chúng tôi sẽ liên lạc với Sunnybrook để họ tìm phòng ở khách sạn khác cho mình (vì trong lần gặp họ trước đây, họ hứa sẽ giúp chúng ta tìm khách sạn nếu như số lượng phòng cần mượn vượt qua số phòng họ thoả thuận (group booking: Kien Giang reunion).

2. Phiếu Tham Dự

Sau khi phổ biến Phiếu Tham Dự, chúng tôi có nhận được một số thắc mắc cũng như ý kiến về những chi tiết liên quan đến việc ghi tên tham dự Hội Ngộ. BTC chúng tôi rất hoan nghênh và trân trọng cảm ơn những đóng góp xây dựng của quý vị. Sau khi tham khảo với tất cả quý vị trong BTC, chúng tôi đã có một vài thay đổi cụ thể để tránh những hiểu lầm về sau. Chúng tôi thành thật cảm ơn quý vị đã thông cảm cho những khó khăn của BTC. Xin quý vị nào đã download Phiếu Tham Dự cũ, vui lòng download Phiếu mới và gửi cho BTC càng sớm càng tốt.

Ngoài ra, BTC chúng tôi cũng xin phép thông báo trước: Vì điều kiện tài chính eo hẹp, chúng tôi chỉ có thể đài thọ tiền nhà hàng cho thầy cô trong khả năng cho phép. Để giúp chúng tôi chuẩn bị việc này một cách chu đáo, kính xin quý thầy cô vui lòng điền Phiếu Tham Dự và gửi về cho chúng tôi sớm hơn (như đã ghi trong Phiếu Tham Dự).

Sau khi nhận được Phiếu Tham Dự, chúng tôi sẽ liên lạc với quý vị để thông qua lần chót. Cho nên, chúng tôi xin thầy cô và quý vị chỉ gửi tiền tham dự (không kể tiền khách sạn) sau khi chúng tôi trả lời thư hay hồi âm về chuyện này.

3. Đặc san Hội Ngộ

Cho đến nay chúng tôi đã nhận được một số bài viết của thầy cô và các cựu học sinh gửi về cho Đặc San Hội Ngộ 2007. Tuy nhiên số lượng bài vẫn chưa đủ. Xin thầy cô và quý vị bỏ chút thì giờ tham gia viết bài (viết ngắn gọn cũng được, cho vui) cho Đặc San Hội Ngộ. Nếu thầy cô và quý vị có những hình ảnh, tư liệu cũ có liên quan đến Rạch Giá - Kiên Giang, đến các trường trung học v.v..., xin vui lòng gửi cho Ban Báo Chí chúng tôi để đưa vào cuốn Đặc San cho nội dung thêm phần phong phú.

4. Giúp đỡ BTC Hội Ngộ

BTC chúng tôi cần sự giúp đỡ trong một số công việc liên hệ đến chương trình hội ngộ:

Thứ nhất là việc ẩm thực. Vì vấn đề tài chính eo hẹp, chúng tôi không có khả năng mượn các dịch vụ nấu ăn cho mình, mà phải tự làm những gì không thể đặt mua được. Công việc này đòi hỏi sự tiếp tay của quý vị, nhất là các vị nữ, trong việc đi chợ, chuẩn bị thức ăn, sắp xếp bàn ghế (phần này để cho các vị nam) ... Chúng ta phải làm sao để công việc này được gọn nhẹ và chu đáo, không bị lúng túng trong ngày BBQ cuối năm.

Kế đó là việc giúp BTC hướng dẫn thầy cô và mọi người tham dự buổi đi chơi du ngoạn Sydney sáng ngày 29/12/07. Vì sẽ ghé một số nơi cũng như đi phà ngắm vịnh Sydney, chúng ta phải có sự chuẩn bị để mọi người có một ngày đi chơi vui vẻ và thoải mái. Ít nhất mỗi xe buýt phải có một người của BTC để tiện việc liên lạc.

Ngoài chuyện ăn uống, đi chơi, còn chuyện văn nghệ ca hát. Mặc dù chưa có gì cụ thể, nhưng nếu quý vị nào có thể đờn ca, múa hát giúp vui, xin cho chúng tôi địa chỉ hoặc số điện thoại để liên lạc khi cần.

Ngoài ra, quý vị nào có thể giúp cho thầy cô và quý vị ở từ nước ngoài hoặc tiểu bang khác tạm trú trong thời gian dự Hội Ngộ, xin vui lòng ghi tên với BTC.

Kính chào,
Thanh Liêm

Hội Ái Hữu Kiên Giang Houston đang chuẩn bị ra mắt một Đặc San vào ngày giỗ Cụ Nguyễn Trung Trực (7 tháng 10). Nếu quý vị muốn gửi bài viết về đề tài Rạch Giá, xin vui lòng gửi bài về cho anh Hứa Châu trước ngày 30 tháng 7 năm nay. Thành thật cảm ơn nhiều. Địa chỉ i-meo của anh Hứa Châu: ch77587@yahoo.com

Liễu Đào

Liễu đào tóc đã thôi xanh
Ngày xưa mộng cũ, mối tình phôi pha
Vóc trời dáng ngọc mình ngà
Em thân con gái một tòa thiên nhiên
Trong cùng tận cõi nào duyên
Mắt nhìn tận đáy lòng riêng biết gì?
Em cười ta thấy sần si
Thấy trăng thấp ngọn đèn chi giữa trời
Để ai tình gọi tình mời
Để ai lụy trước, để đời buồn sau
Liễu đào còn giọt lệ trao
Đón mưa chào nắng ra vào nhớ quên
Bàn tay có búp nào non?
Làn da nào mịn còn giòn cho ai?
Ai về cho gió lất lay
Ai về cho cả tháng ngày như không
Liễu đào ngày ấy thôi mong
Mưa qua lỡ độ, khóm hồng kém duyên
Em ca khúc hát muôn phần
Lời bay theo cánh chuồn chuồn lối quê
Liễu đào ai có còn mê?
Còn son sắt đợi còn bề gió mây
Liễu đào ai uống mà say?
Ta đưa chén cạn cho cay xé trời
Mai kia một nợ thì thôi
Lời chung ai vẽ khơi khơi mối sầu
Liễu đào từ tạ biển dâu
Có ai lấy mực vẽ ngẫu cuồng điên
Từ trong nghìn vạn kiếp duyên
Từ trong lá rụng từ viên cỏ hoang
Từ mưa thả giọt lên ngàn
Từ em có một địa đàng thiên tai
Liễu đào xuân có phôi phai
Ta về thấy một trần ai ngủ vùi

NL

Lan Đầu Mùa

Cuối thu se lạnh lan đầu mùa
Đã lan khoe sắc đã lưa thưa
Thiếu nữ dăm cô mua tặng mẹ
Lòng vui hơn hờ mảy cho vừa

Kỹ thuật ngày nay quá tuyệt trần
Hồ điệp gần như có quanh năm
Xuân hạ thu đông hoa khai mãi
Quanh năm hoa nở bốn mùa xuân

Địa lan rục rờ bước vào đông
Khí trời lành lạnh thỏa ước mong
Vươn vai trời dậy mầm tách củ
Dò non e thẹn chờ bướm ong

Hoa lan trăm sắc với muôn màu
Nghìn hoa lay động hương ngọt ngào
Nhộn nhịp đầu mùa hoa lan nở
Tưng bừng khởi động cánh bướm giao

Hoa lan tặng mẹ để làm quà
Hương thơm thoang thoảng gió giao mùa
Trần ngập vào tim hòa vào máu
Lòng mẹ bao la ...Phật di đà ...

Melbourne 13/05/07 - Happy Mother Day

Bộ Ngựa & Hoa Lan *

Ngựa trời sao không ở thiên đàng
Mà lại lạc bước chốn trần gian
Tạo nên liên kết duyên trời định
Hòa hợp sắc cảm thẩm mỹ quan
Phối hợp hài hòa lan lai tạo
Yêu kiều tuyệt tác thượng đế ban
Côn trùng thưởng nguyệt hoa sinh sản
Kỳ hoa dị thảo lan sinh lan

Melbourne 15/05/07 Phong Lan
*Hình trên báo Ánh Dương

DANH SÁCH ỦNG HỘ HỘI NGỘ THẦY TRÒ 07

(tính đến ngày 23 tháng 6 năm 2007)

Chúng tôi chân thành cảm ơn sự ủng hộ của thầy cô và quý vị cựu học sinh liên trường Kiên Giang cho công việc tổ chức Hội Ngộ Thầy Trò 07. **Ban Tổ Chức HNTTLTKG Úc Châu 2007**

Nguyễn Phú Cường	2000 AUD (đã nhận)	Trần Thanh Minh	50 AUD (đã nhận)
Hình Thành Phúc (USA)	1000 USD	Lê Thị Kiêm Lang	50 AUD (đã nhận)
Thầy Khải & Cô Tuyết	200 AUD (đã nhận)	Lý Văn Tôn	100 AUD (đã nhận)
Huỳnh Thanh Tùng	200 AUD (đã nhận)	Cô Ngô Thị Bửu Thời	100 AUD (đã nhận)
Tăng Đức Sơn	200 AUD (đã nhận)	Huỳnh Thế Nga	200 AUD (đã nhận)
Trần Hàng Nguơn	200 AUD (đã nhận)	Thầy Huỳnh Tiền	200 AUD (đã nhận)
Nguyễn Phú Kiệt	200 AUD (đã nhận)	Trần thị Kim Chi & Dung	100 AUD (đã nhận)
Phan Thu Mai & Khanh	200 AUD (đã nhận)	Lý thị Mỹ Loan	50 AUD (đã nhận)
Phan Thị Mỹ Vân	200 AUD (đã nhận)	Đoàn Hữu Đoàn	200 AUD (đã nhận)
Huỳnh Bá Tươi	50 AUD	chị Vương Cẩm	100 AUD (đã nhận)
Chị Dung	50 AUD (đã nhận)	Nguyễn Long Tuyển & Hạnh	50 AUD (đã nhận)
Long Trinh	50 AUD (đã nhận)	Phan Bá Khương & Ngọc	100 AUD (đã nhận)
Yến Lộc	200 AUD (đã nhận)	Lê Thị Bích Đào	100 AUD (đã nhận)
Một chs Toronto (CAN)	50 CAD (đã nhận)	Phan Thị Ngọc Ánh	50 AUD (đã nhận)
Trần Cẩm Tú (USA)	150 AUD	Lê Thị Tươi	50 AUD (đã nhận)
Hà Hữu Dũng (Germany)	200 AUD (đã nhận)	Nguyễn Thành Triều & Châu	100 AUD (đã nhận)
Dương Thị Bạch Cúc	100 AUD (đã nhận)	Huỳnh Thanh Quân	500 AUD (đã nhận)
Trần Thanh Liêm	100 AUD (đã nhận)	Thầy cô Trương Tấn Vinh	100 AUD (đã nhận)
Trịnh Sơn Lương (USA)	200 USD (đã nhận)	Phù thị Kiêm Anh	100 USD (đã nhận)
Happy Nails (USA)	1000 USD (đã nhận)	Nguyễn Phú Kiệt	100 AUD (đã nhận - lần 2)
Nguyễn Văn Minh (CD Video Manufacturing Inc.) (USA)	1000 USD (đã nhận)	Thầy cô Danh Đức	500 AUD (đã nhận)
Cô Đình Thị Hồng Nguyệt (CAN)	100 USD (đã nhận)	Thái thị Bạch Mai	100 AUD (đã nhận)
Đặng Ngọc Thanh (USA)	200 USD (đã nhận)	Nguyễn Thanh Khiết	100 AUD (đã nhận)
Vương Ngọc Phụng (CAN)	20 USD (đã nhận)	Hứa Tường Quý	100 AUD (đã nhận)
Nguyễn Hồng Liêng & Thủy	200 AUD (đã nhận)	Trần Túy Vân	100 AUD (đã nhận)
Tô Thị Hồng Việt (USA)	100 USD (đã nhận)	Huỳnh thị Kim Phượng	50 AUD (đã nhận)
Quan Đò (USA)	40 USD (đã nhận)	Thầy Trần Quang Đại	50 AUD (đã nhận)
Gia đình Tân Kim Sơn	1000 AUD (đã nhận)	Cô Thầy Lưu Kim Yến	500 AUD (đã nhận)
Lâm Quốc Thanh (Bánh Mì Ba Lẹ) (USA)	1000 USD	anh chị Mỹ	50 AUD (đã nhận)
Điều Tuấn Kiệt	1000 AUD (đã nhận)	Nguyễn Loan Phượng	50 AUD (đã nhận)
Thầy cô Nguyễn Văn Hà	200 AUD (đã nhận)	Trần Ngọc Giang (Ken)	100 AUD (đã nhận)
Thầy Trúc & Cô Tường Vi	200 AUD (đã nhận)	Trần Hàng Nguơn	300 AUD (đã nhận - lần 2)
Thầy cô Trịnh Quới Nhon	200 AUD (đã nhận)	anh chị Chư & Liêng	50 AUD (đã nhận)
Huỳnh Văn Quang (KG Bakery) (USA)	1000 USD	Một vị ân danh Âu châu	149.26 AUD (đã nhận)
Thái Thị Bạch Yến	100 AUD (đã nhận)	Một vị ân danh Melbourne	400 AUD (đã nhận)
Trần Ngọc Diệp	100 AUD (đã nhận)	Thầy cô Nguyễn Văn Vinh	200 AUD (đã nhận)
Cô Nguyễn Bạch Huệ (Sanjose, USA)	250 AUD (đã nhận)	Tăng Phước Tựu & Ngụy Qua Duôn (Quảng Thuận An RG)	1000 AUD (đã nhận)
Thầy Trần Thanh Hân	100 AUD (đã nhận)	Nguyễn Phú Sang	300 AUD (lần 2)
Trần Văn Thông	100 AUD (đã nhận)	Dương thị Thanh Đào	150 AUD (đã nhận)
Đỗ Hữu Lộc & Thu Cúc (LA, USA)	200 USD (đã nhận)	Lâm Trọng Nghĩa	100 AUD (đã nhận)
Lý Ngọc Hiệp	100 AUD (đã nhận)	Trương Tấn Bửu & Hoàng	100 AUD (đã nhận)
Gia đình Diễm Trang	200 AUD (đã nhận)	Hứa Chí Đức	200 AUD (đã nhận)
Khanh & Trân	100 AUD (đã nhận)	Thúy & Khải	100 AUD (đã nhận)
Lưu Ái Lý	200 AUD (đã nhận)	Nguyễn Văn Bé	50 AUD (đã nhận)
Thầy Nguyễn Chí Cường (CAN)	200 CAD (đã nhận)	Lưu Hòa Xương & Hoà	100 AUD (đã nhận)
Thầy Nguyễn Văn Duyệt (CAN)	200 CAD (đã nhận)	Ngô Hồng Hải	100 AUD (đã nhận)
Ngô Quang Võ (CAN)	200 CAD (đã nhận)	Phan thị Mỹ Dung	500 AUD (đã nhận)
Lý Tấn Thu & Diệu (CAN)	200 CAD (đã nhận)	Thầy Trúc & Cô Tường Vi	100 AUD (đã nhận - lần 2)
Tùng & Kim Ánh (CAN)	100 CAD (đã nhận)	Thầy cô Nguyễn Văn Hà	100 AUD (đã nhận - lần 2)
Huỳnh Văn Một (CAN)	200 CAD (đã nhận)	Huỳnh thị Kim Hồng	300 AUD (đã nhận)
Nguyễn Văn Thanh	100 AUD (đã nhận)	Khuru Thanh Nho & Trần Văn Út	200 AUD (đã nhận)
Bác sĩ Bạch Tấn Phát	500 AUD (đã nhận)	Diệp Ngọc Kiều & Thành	100 AUD (đã nhận)
Hà Thanh Quang	100 AUD (đã nhận)	Trịnh Thị Giàu	50 AUD (đã nhận)
Lê Quan Liêm & Vương Thị Kim Vân (Vương Thừa Thế)	1000 AUD (đã nhận)	Nguyễn Thị Thanh Thủy	100 AUD (đã nhận)
Trần Thị Lý	100 AUD (đã nhận)	Bùi Văn Tâm	200 AUD (đã nhận)
Anh chị Ngón & Huệ	50 AUD (đã nhận)	Thầy Vũ Đình Thi	200 AUD (đã nhận)
Phù Sĩ Sơn & Thu Năm	200 AUD (đã nhận)	Nhà Thuốc Tây Kiên Giang (59 Phó Điều) Ông bà Huỳnh Tuấn	500 AUD (đã nhận)
Đặng Ngọc Thủy Nga (USA)	200 USD (đã nhận)	Trần Hữu Ái	100 AUD (đã nhận)
Nguyễn Thị Hoàng Thu	50 AUD (đã nhận)	Thầy Khải & Cô Tuyết	200 AUD (đã nhận - lần 2)
Nguyễn Thiện Tâm (USA)	100 USD	Hứa Châu (Houston, USA)	241 AUD (đã nhận)
Tạ Thị Xuân Lệ	50 AUD (đã nhận)	Trần Văn Phú (Cali, USA)	100 USD
Đào Minh Quang	100 USD (đã nhận)	Trần Túy Vân	100 AUD (đã nhận - lần 2)
Nguyễn Phú Sang	200 AUD (đã nhận)	Phạm Phú Hòa	50 AUD (đã nhận)
		Kha Kim Huệ	50 AUD (đã nhận)
		Trần Thị Kim Chi & Dung	50 AUD (đã nhận - lần 2)
		Lâm Kim Loan	200 AUD (đã nhận)